

THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to subscription should be sent to C. J. Doorn, 906 Dallas Ave., S.E., Grand Rapids, Mich. All money matters should be addressed to R. Schaafsma, 524 Henry Ave., S.E., Grand Rapids, Mich.

EDITORIAL STAFF

Editors—Rev. H. Hoeksema, Rev. G. M. Ophoff, Rev. Wm. Verhil, Rev. G. Vos
Associate Editors—Rev. A. Cammenga, Rev. P. De Boer, Rev. M. Gritters, Rev. C. Hanko, Rev. B. Kok, Rev. G. Lubbers, Rev. J. Vander Breggen, Rev. R. Veldman.

Communications relative to contents should be addressed to
REV. H. HOEKSEMA,
1139 Franklin Street, S. E.,
Grand Rapids, Mich.

Vol. XI, No. 11 Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Mich.

MARCH 1, 1935

Subscription Price, \$2.50

MEDITATIE

Geformeerd Tot Zijnen Lof

Dit volk heb Ik Mij geformeerd, zij zullen Mijnen lof vertellen. Jes. 43:21.

Machtig woord!

Dit volk heb Ik Mij geformeerd, zij zullen Mijnen lof vertellen!

Niet gemakkelijk is het een volzin te vinden, waarin elk woord zoo diepe en zoo nadrukkelijke beteekenis heeft, als in dit Woord Gods door den profeet Jesaja. Leg de nadruk op welk woord ge ook maar wilt, telkens ontsluit zich voor uw geloovig denken een wereld van Goddelijke wonderen, u terug leidend naar de ondoorgrondelijke eeuwigheid van nooit te peilen gedachten Gods!

Dit volk, zegt de Allerhoogste. En ge staat voor het wonder der eeuwige verkiezing. Ge staat voor de vraag: waarom toch dit volk uit alle volkeren der wereld? Waarom niet alle volkeren? Waarom niet alle menschen? Of, waarom juist dit volk? En een ander antwoord vindt ge nooit dan: Ja, Vader! want alzoo is geweest het welbehagen voor U!

Dit volk, zegt het Goddelijk Woord. En ge wordt er aan herinnerd, dat de door het eeuwig welbehagen ten leven verkorenen maar geen willekeurige menigte vormen, zonder plan en idee, zonder verband en samenhang, maar een levend geheel, dat tot in der eeuwigheid in duizenden accoorden den éénen lof des Heeren zal bezingen!

Ik heb het *geformeerd*, leert ons de Schrift hier. En wie van Gods kinderen denkt niet aan het: "gij, die eertijds geen volk waart, maar nu Gods volk zijt"? Wie denkt niet aan dat wonder van Gods genade, waardoor Hij de dooden levend maakt, licht doet schijnen in de duisternis, gerechtigheid verkondigt aan hen, die in hunne ongerechtigheden zouden sterven, vloekende vijanden in lovende vrienden Gods verkeert?

Ik heb het geformeerd, zegt de Heere. En de geloovige lezer laat het bewonderend oog nog eens weer gaan over heel het hoofdstuk, waarin deze woorden voorkomen en ontdekt, dat er misschien geen gedeelte der Schrift is, waarin dit Goddelijk Ik en Mij zoo dikwijls gevonden wordt als hier. Ik ben de Heere! Ik alleen! Uw Heiland! Geen ander God is met Mij! Ik doe al deze dingen. Ik, Ik ben het, die uwe overtredingen uitdelg! Er is geen Heiland behalve Mij! En in stille aanbidding zegt het geloovig harte: "Ja, Heere, Gij God des hemels en der aarde, Gij alleen formeert Uw volk; er is geen ander god met U; menschenwerk is er in de formering van Uw volk niet; Gij alleen zijt waardig om te ontvangen allen lof en alle aanbidding en dankzegging tot in der eeuwigheid!

Want immers, zoo gaat het Goddelijk Woord voort ons te onderwijzen: Ik heb het *Mij* geformeerd! Doet niet de Heere alle dingen om Zichzelven? Heeft Hij om Zijns Zelfs wil niet alle dingen gemaakt, ook den goddelooze tot den dag des kwaads? En formeert Hij dan ook niet Zijn volk alleen voor Hem, om Zijns Naams wil? Of zou het ook anders kunnen, dat alle dingen bestaan en geformeerd worden om 't Hoogste Goed te openbaren en te verheerlijken en als 't Hoogste Goed te doen schitteren?

Daarom dan ook: *Mijnen lof*, de eeuwige glorie van de Goddelijke deugden zullen ze vertellen. Dat is het eenige doel, waartoe ze geformeerd worden en dat ze eeuwiglijk zullen dienen!

Het zal *Mijnen lof* zijn, puur en alleen *Mijnen lof*. Want, zooals er in de formering van dit volk niets anders is dan Goddelijk werk, zoo zal er in den eeuwigen jubel van het geformeerde volk nooit iets anders wezen dan de lof des Heeren!

Dien lof zullen ze vertellen! Want de ééne lof des Heeren openbaart zich voor hun oog in duizenderlei schakeering van Goddelijke wonderen. Daarom zullen ze vertellen, optellen, één voor één, den Goddelijken lof!

En dat *zullen* ze! Er is geen twijfel aan! Want God formeert hen. En Hij zal Zijn eer aan geen anderen geven! De zaak staat eeuwig vast

Dit volk heb Ik Mij geformeerd!
 Zij zullen Mijnen lof vertellen!
 Machtig woord!

Een volk!

Er is eenheid in al Gods werken, want God is één!

En in de eenheid is altijd een rijkdom van verscheidenheid, want de deugden Gods, die in al Zijne werken geopenbaard worden, zijn van oneindige schakeering.

Zoo is het in de schepping. De schepping bestaat niet uit een menigte schepselen, zonder samenhang, maar is één. En toch spreekt ook die schepping niet de sprake van starre eenvormigheid, maar openbaart ze een wondere rijkdom van verscheidenheid, ons verkondigende in overvloedige sprake de menigvuldige wijsheid Gods.

En niet anders is het in de herschepping.

Daarom formeert Zich de Heere een volk. En overal getuigt de Schrift van dat volk, dat geroepen is de deugden des Heeren te openbaren en te verkondigen. Want "gij zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterdom, een heilig volk, een verkregen volk, opdat gij zoudt verkondigen de deugden Desgenen, die u uit de duisternis geroepen heeft tot Zijn wonderbaar licht". En: gij waart eertijds geen volk, maar nu zijt gij Gods volk geworden. En: Hij heeft Zichzelven voor ons gegeven, opdat Hij ons zou verlossen van alle ongerechtigheid, en Zichzelven een eigen volk zou reinigen, ijverig in goede werken.

Een volk formeert Zich de Heere.

En een volk wordt gekenmerkt door eenheid. Er is eenheid in betrekking tot den oorsprong van dat volk. Het heeft zijn oorsprong in de eeuwigheid, in het welbehagen des Heeren, in de eeuwige verkiezing, in God Zelfen. Want God, Die eeuwiglijk Zichzelven kent en mint door den Zoon in den Geest, heeft van voor de grondlegging der wereld Zich een volk gedacht en een volk gewild, dat den beelde Zijns Zoons gelijkvormig zou zijn, opdat Hij de Eerstgeborene zou zijn onder vele broederen. De eenheid van het deugdenbeeld Gods in den eeuwigen Zoon wordt naar het welbehagen des Heeren in dat volk, zooals Hij het in de beide handpalmen gegraveerd heeft, gereflecteerd. Het moet daarom een volk zijn. Een menigte van uitverkorenen zonder organischen samenhang en eenheid zou de heerlijkheid des Vaders niet kunnen weerkaatsen noch verkondigen. En zooals God dat volk van eeuwigheid heeft gekend in Christus, zoo wordt het ook in den tijd geformeerd. Het is één in zijn hoofd, namelijk Christus. Uit Christus leeft het en is het één in leven door den Geest. Het is één in liefde, één in geloof, één in hope, één in wandel, in doel en in streven, één in belijdenis en taal; en zij zoeken allen dezelfde stad, de stad, die fundamenten heeft, welker kunstenaar en bouwmeester God is

Het is een geestelijke natie!

Daarom een eenheid, maar zoo, dat er in die een-

heid ook een rijke verscheidenheid tot openbaring komt.

De eenheid is geen starre eenvormigheid.

Het volk, dat de Heere Zich formeert is de belichaming van de ééne Goddelijke gedachte: de heerlijkheid Gods des Vaders in Christus Jezus. Maar die heerlijkheid wordt op veelvoudige wijze in dat volk gereflecteerd. Zooals een schoon gebouw de belichaming is van een idee, die uitgedrukt wordt in al de deelen van 't gebouw, maar zoo, dat ieder onderdeel het zijne er toe bijdraagt om de gedachte van het geheel tot openbaring te brengen; zooals een lichaam niet maar een aantal leden is doch eene eenheid, maar dan zoo, dat al de leden van het lichaam, elk op zijne eigene wijze en op zijne eigene plaats in het lichaam de idee van het lichaam dient; zooals een zangkoor eene eenheid is en hetzelfde zangstuk opvoert, doch zoo, dat de schoonheid van het opgevoerde stuk eerst tot uitdrukking komt door eene veelvoudigheid van stemmen; zoo ook schittert en in de eenheid van het volk, dat de Heere Zich formeert, een rijkdom van verscheidenheid van Goddelijke deugden, allen het eene doel op eigene wijze en plaats dienend: de verheerlijking Gods in Christus!

Dat is de eeuwig blijvende pluriformiteit der Kerk!

Hier op aarde komt dit volk als volk slechts op zeer gebrekkige wijze tot openbaring.

O, 't is waar, ook in de wereld is de Kerk uit alle eeuwen en alle landen wezenlijk één. Eén in Christus, één in den Geest, één in leven, in geloof en liefde, in hope en streven, in woord en in wandel. En er is verscheidenheid der gaven ook in de Kerk op aarde.

Doch de volmaakte openbaring is hier niet!

Er is allerlei scheiding. Scheiding door tijd en plaats, scheiding door taal en gewoonten, scheiding ook door de zonde, scheiding door hetgeen soms verkeerdelyk als onderscheiding en pluriformiteit der Kerk wordt aangemerkt. Scheiding door allerlei dwaling en afwijking

Doch de Heere formeert Zich een volk, het ééne volk, alle eeuwen door tot aan de voleinding.

Dan, in de eeuwige toekomst van onzen Heere Jezus Christus, zal het één volk zijn.

Goddelijke schoonheid vertoonend in zijn eenheid.

Goddelijken rijkdom in zijn verscheidenheid.

Tot prijs der heerlijkheid Zijner genade!

Eeuwiglijk!

Goddelijk wonder!

Want Israels Formeerder is de Heere!

Hij alleen! En er is niemand van de volkeren, niemand van de goden der heidenen, geen macht in hemel of op aarde met Hem, als Hij dit volk formeert.

Wie heeft den zin des Heeren gekend? Wie is Zijn raadsman geweest? Wie is God behalve de Heere? Want uit Hem en door Hem en tot Hem zijn alle dingen. Daarom is Zijner de eer en de heerlijkheid, tot in alle eeuwigheid!

't Kan niet anders.

Hij moet gansch alleen de Heiland zijn, de Verlosser Jakobs, de Formeerder van Zijn volk, dat Hij Zich ten erve verkoren heeft. Als dat volk straks gereed zal zijn, volkomen tot den laatste der uitverkorenen toe, eeuwig zalig in de nieuwe hemelen en de nieuw aarde, zalig in Zijn tabernakel, dan moet immers alleen des Heeren glorie in dat wonderwerk Gods schitteren; dan mag er in het eeuwige lied der verlostten nimmermeer een klank worden gehoord, die den lof zou bezingen van het schepsel, van eenige macht boven, naast of ook onder den Heere. De openbaring van Zijn macht en wijsheid en genade alleen moet dat volk zijn. Zijn roem alleen moet het bezingen. Zijn lof moet het vertellen. Dit volk heb Ik Mij geformeerd; zij zullen Mijnen lof vertellen!

En daarom mag er nergens in heel dat schoone wonderwerk Gods ook maar het allergeingste deeltje zijn, waarop een schepsel den vinger zou kunnen leggen om te zeggen: Dit heb ik aan Gods werk toegebracht!

Reeds de mensch verheerlijkt zich in het werk zijner handen.

En hij zal zich meer verblijden in het werk, dat zijn naam draagt, naarmate het meer geheel en ongedeeld zijn eigen kunststuk is, door hem uitgedacht en door hem volvoerd.

En toch is alle menschen-werk slechts in zeer betrekkelijken zin een reflectie van hem, die het formeerde.

Bij God echter is dit volkomenlijk zoo.

Hij heeft Zich Zijn volk geformeerd in Zijn eeuwig welbehagen. Niet slechts heeft Hij het in Zijn beide handpalmen gegraveerd en in Zijn eeuwig raadsplan Zich dat volk gedacht, zooals het eenmaal in eeuwige volmaaktheid bij Hem wonen zal; maar Hij heeft ook alle wegen en middelen bepaald, waarlangs Hij dat doel zou bereiken en waardoor Hij dat volk Zich zou formieren in den tijd. Hij deed dat met volstreckte soevereiniteit, door niets bepaald of beperkt, en in vrijmachtige genade. En Hij deed het in allerhoogste, volmaakt Goddelijke wijsheid, die nimmer en nergens kan falen, die eeuwiglijk het hoogste doel beoogt en de doeltreffendste middelen verordineert om het doel te bereiken. De weg van zonde en genade, van verkiezing en verwerping, van de antithese, van het licht uit de duisternis, van de gerechtigheid uit schuld en zonde, van het leven uit den dood, van de heerlijkheid uit diepten van ellende; de weg van de vleeschwording des Woords, God met ons, van het kruis en de opstanding, van den eersten mensch, die uit de aarde aardsch is, tot den Heere uit den hemel, werd door Hem verordineerd om Zich het volk te formieren, dat eeuwiglijk Zijnen lof zou vertellen!

Daarom schittert in hunne formeering zoo heerlijk het wondere der Goddelijke genade!

Want in de formeering van Zijn volk rechtvaardigt Hij de goddeloozen, roept Hij de dingen, die niet zijn, alsof ze waren, maakt Hij de dooden levend. Zondaren,

dood in zonden en misdaden, formeert Hij tot levende kinderen Gods; kinderen der duisternis herschept Hij tot kinderen des lichts; vijanden Gods, die met gebalde vuist tegenover Hem staan, doet Hij in gebrokenheid des harten knielen in het stof; kinderen des duivels, die altijd van God liegen, formeert Hij tot jubelende kinderen des Allerhoogsten, die Zijnen lof verkondigen en eeuwiglijk smaken, dat de Heere goed is!

Hij formeert hen tot een volk.

Zeker, Hij formeert een iegelijk der uitverkorenen in het bijzonder. Maar altijd zoo, dat straks, in de eeuwige volmaaktheid, elk op zijn eigen plaats de volheid der Goddelijke heerlijkheid doet uitschitteren.

Hij formeert hen door Christus Jezus, Zijn kruis en opstanding, Zijne verhooging aan de rechterhand des Vaders, Zijn Geest, Zijn Woord!

En Hij formeert hen door heel de geschiedenis heen, door alle middelen en wegen, die Hij heeft verordineerd.

Zoodat zelfs de macht der duisternis dienstbaar wordt gesteld aan de formeering van dit volk.

Eeuwig Goddelijk wonder!

Zij zullen Mijnen lof vertellen!

God heeft dat volk geformeerd voor Zichzelven. Ik heb het *Mij* geformeerd.

Zoo is het, zoo moet 't noodzakelijkerwijze zijn met alle dingen. God de Heere toch is God, de Eéne, de Eeuwige, de volstreckt Zelfgenoegzame, de Geheel Andere, de absoluut Goede.

Zijns is alle rijkdom van kracht en macht en wijsheid en genade.

Buiten Hem is er geen doel.

Hij Zelf alleen is het doel aller dingen, het doel ook, dat Hij Zich eeuwiglijk voorstelt in al Zijne werken. Hij Zelf is het motief van alle Zijne werken. Hij zoekt Zijn eigen eer, omdat Hij God is. De allerhoogste openbaring van Zijne Goddelijke glorie is ook het doel, waartoe Hij dit volk formeert. Hij formeert het voor Zich. Zij zullen Hem kennen, in Zijne gemeenschap leven, de zaligheid van Zijn verbondsleven genieten, smaken, dat de Heere goed is, alleen goed, eeuwig goed. Ze zullen aanschouwen de volmaaktheid van het Goddelijk werk in de formeering van Zijn volk en aanschouwende zullen ze eeuwiglijk den lof des Heeren vertellen, om in dat vertellen van dien lof zalig te wezen!

Vertellen zullen ze dien lof!

De veelvuldige wijsheid Gods, de nooit te volprijzen deugden des Heeren zullen ze optellen, één voor één, allen tezamen, om ze in altijd nieuwe accoorden te bezingen!

Loof dan ook nu, gij volk des Heeren, Uw Formeerder!

Loof den Heere, mijne ziel!

Halleluja!

Education (Opvoeding)

We must now take up the matter of the kind of food with which the soul of the child must be fed. This food is mental, spiritual, in distinction from material. Bread, material, was created for the body of man. But the bread of the soul is the idea, the concept, the word in which the concept is incorporated. And the word is Christ and He only. Christ is the soul's food, the soul's bread of life, living water, wine, milk. The saint eats and drinks Him, His flesh and blood and therefore lives. "Except," said He, "ye eat my flesh and drink my blood, ye have no life in yourselves." Christ is *the* sole bread of the soul. Let me prove by quoting from scripture that I now, too, thread on scriptural ground. Wrote Peter, (I quote the original) "As new born babes long ye after the mental, genuine milk, that by it ye may grow . . ." Consider that Christ is *the milk*. But does the believer actually drink Christ? He does, but not in the Romish but in the Scriptural sense. Know that Christ gave us a pure, unadulterated revelation of Himself. There is therefore a word, a doctrine, of Christ through which we see perfectly though darkly Him, the Christ, the fulness that dwells in Him bodily. Him we see, His person, His natures, the works He wrought in behalf of His people, His glories. We see His face and in His face the glories of God. Because there is perfect agreement between Him and the revelation He gave us of Himself, the soul of the believer eats and drinks Him through eating, imbibing His self-revelation, so that the exhortation of the apostle, "Let the word dwell richly in you" that is, 'eat the word' is tantamount to the saying of Christ, "Eat my flesh and drink ye my blood" and to the exhortation of Peter, "Long ye after the genuine, mental milk."

Thus, if the question be put: What is the only food for the child's soul? The answer must be: The Word of God. From this it follows that the school, as well as the church and the home, must feed the child with the Word of God, as this Word is the only food that the soul of the child can thrive upon.

But this presentation of the matter raises a question. If the school, too, feeds the child with the Word, how does the school as an instrument of training differ from the church? Let us reply to this. The feeding of the child with the Word is the sole task of the church. Its exclusive calling is to preach the Word, to lead, as the mother of believers, her children in the green pastures of the Word. Now the school, too, feeds the child with the Word that it may grow spiritually and morally, trains the child to walk in the way of the covenant. But the task of the school in distinction from that of the church, is also to provide the child with that technical mental equipment it needs for the following of an earthy pursuit in the structure of this earthy. The child certainly must be taught how to

read, write and spell. He should know something of the science of numbers, of the art of computation by figures. He should be equipped with some historical knowledge. He should know the geography of the world, especially of his country or at least of his own place of residence. It will do him no harm to know of how many bones his mortal frame is comprised and how his vital organs function. He should be made to learn a trade, train for some profession or at least be prepared for some kind of useful work. This knowledge, I would say, is as indispensable to the child as his rationality. Ignorance of letters, inability to read and to write is, certainly, a great handicap. What sense is there in placing a Bible in the hands of a man who cannot read?

Now it is the task of the school and thus not of the church to impart unto the child this technical, practical, earthy knowledge. The sole task of the church, as was said, is to preach the Word. Now Holy Writ is no textbook on the technic of farming and building. It sheds no technical light on the various trades and crafts. The Bible is a spiritual guide, the lamp for the believer's feet, the light upon his pathway of life. It cannot therefore be the task of the church to teach the child how to read and to write and to spell. This is the task of the home and of the school. The exclusive task of the church is to attend to the spiritual-moral, the religious training, if you will, of the believers and their seed.

But the task of the school is, as was said, to equip the child with that technical knowledge of the earthy that it needs to make its way, as the friend of God, through this life. However, this is not the sole task of the school. I must express myself even stronger and say that this is not *the task* of the school, but to truly feed the child that it may grow, spiritually, morally, to lead out and up the child. But consider that to truly feed the child consists in something more than to teach the child how to read and to write and to spell, consists in something more than to fill the child's soul with mere historical and geographical knowledge of his country and of the world. Does anyone suppose that a child will grow if its soul be made to feed exclusively on mere numbers and dead letters and cold historical data? Dead letters and cold facts are not the soul's food! The acquisition of earthly knowledge and natural, technical skill, does not result in true growth. A man may be ever so skilled in some profession, trade or craft and still be a dwarf. The child needs something more for its soul than this kind of food, if food it can be called, if it is to truly grow.

Consider that the child (I speak now of the regenerated child) is a spiritual-rational, moral creature, endowed with the holy capacities to spiritually know, discern, will, desire, love, esteem, venerate worship and serve. Such a child will truly grow intellectually and morally in the positive-spiritual sense, grow social-

ly and religiously, when it is made to fix its eye upon and to feed its soul with, the image of another rational moral being, that is infinite perfection, the inclusion of all that is true, beautiful, and good, a being, therefore, whom the child can contemplate with all the exalted delight of which it is capable, and whom it can love, revere, adore, magnify and praise, worship and serve with all the strength of its holy devotion. Only with such a being before its eye, can and will the soul of the child unfold, grow and come to its own. To such a being only, will the heart of the child go out and will the child feel itself drawn. Only upon the image of such a being will the soul of the child in the power of its Redeemer feed. And this being is the true God as revealed in the face of Christ Jesus. Therefore Christ only is the true bread of life and the living water.

Know, that what I here present is not so much pious chatter. Also the world is saying that the above-given conception is, in a formal sense (mark you, I say in a formal sense) true. The world knows as well as we that the social-religious, the positive-spiritual growth of the child deserves the emphasis. The world no more than we, feeds the souls of its children with dead letters and cold facts. The world knows as well as we that if the child will truly grow it must be made to fix its eye upon the image of a rational-moral being of perfection, a being that is all to the child, a being therefore who will lead the child out and up, whose very image arouses in the child its slumbering capacities for love and service and hero worship, a being whose very image, whose accomplishments and achievements, good deeds and excellencies are a constant inspiration to the child and will draw the child out of itself. The world knows as well as we that the moral-spiritual nature will awaken and grow only when brought in contact with the moral-spiritual, that, to illustrate, it is the suckling child nestling on the mother's breast that awakened the maternal love and pity that was slumbering in her being, that thus it is the mother in her that clasps the child to her heart.

But what the world, the natural man, dead through trespasses and sin denies, is that the rational-moral being upon whose image the child must feed if it is to grow, is the true God as revealed in the face of Christ. But consider that the world and its children has, must have, its god or gods upon whose image it feeds that it may grow. This god is the worldling himself if he be thoroughly self-centered as to his conscious life or, if he be an altruist addicted to the principles that involves the sacrifice of self in the interest of others, his god will be humanity at large. The gods of the world are the Lindberghs, the Fords and the Rockefellers, the Washingtons and the Abraham Lincolns, the great benefactors of the race, the men of scientific and industrial achievement, the men of supposed moral grandeur, the Socrates and the Platoes of ancient days, the Washingtons and the Lincolns of our day. These

and many more, for the world has many gods, idols, are the gods of the world. And upon the images of these gods the world feeds and grows not in grace but in sin. It is the images of these gods that the world sets before the eyes of its children, that the worldly schoolmaster sets before the eye of his pupils. Do not imagine for a moment that our public schools are neutral. These schools have their gods as well as our Christian school has its God. The worldly school teaches and enforces moral and religious principles and idealism as well as we; for the world realizes that if it fails in this the child cannot grow. Hence, the worldly school in a purely formal sense is religious as well as our school. But consider that its religion is not from above but from below, as the idealism it inculcates is the love and the service of the gods of this world. The world realizes that without idealism life is vain, that instruction not permeated with moral-religious principles and idealism is quite without any worth. Consider that the world through its system of schools aims to serve as an instrument for producing good and useful people, as well as we.

But now contemplate with me for a moment the abject foolishness of the world. The world imagines that it can produce through the instrumentality of its schools truly good and useful people by fixing the eye of its children upon the images of its idols, of its false gods. But this imagination is vain. Fix the eye of the child upon the image of the idol, and the true God will see to it that the child, unless it pleases Him to intervene by His saving grace, develops morally-spiritually into a monster of wickedness and ungodliness. Consider that I now again thread upon scriptural ground. Consider this notice taken from the epistle to the Romans: "Because that, when they knew not God, they glorified him not as God, neither were thankful; but became vain in their imaginations, and their foolish heart was darkened. Professing themselves to be wise, they became fools. And changed the glory of the uncorruptible God into an image made like to corruptible man, and, Paul might have added, fed their souls with the image of this corruptible man. But consider that God is not mocked. The men of whom Paul speaks, the heathen, actually ended with prostrating themselves before birds, and four-footed beasts and creeping things. And what was the final outcome? Harken once more unto the Word of God: "For this cause God gave them up to vile affections . . . And even as they did not like to retain God in their knowledge, God gave them over to a reprobate mind, to do those things which are not convenient; being filled with all unrighteousness, fornication, wickedness, covetousness, maliciousness, full of envy, murder, debate, deceit, malignity; whisperers, backbiters, haters of God, despiteful, proud, boasters, inventors of evil things, disobedient to parents, without understanding, covenantbreakers, without natural affection, implacable, unmerciful . . ."

Does not this picture that Paul here hangs before our eye, reflect perfectly the state of things in our world of today? God is not mocked. Let the child feed its soul with the image of the idol and he develops into a monster of wickedness, whatever that idol may be. Do not say, my friends, that the worldly schools are harmless because they keep silence about the true God of heaven and earth revealed in the face of Christ. The pedagogue in the worldly schools breeds moral monstrosities, despite his efforts to train the child to walk in the way of moral excellency. There is no moral excellency in the world. For the world prostrates itself before the idol and it teaches its children to do so. The world takes its beginning in man, in the creature. And in man it ends. This is the idealism of the world, of the natural man, the idealism taught and fostered by the schoolmaster in the worldly school. The moral excellency in the world is therefore an abomination to the Lord.

So we see that the only food of the soul is God revealed in the face of Christ. And with the likeness of the true God the souls of our elect covenant children must be fed, if they are to truly grow. But how then does the task of the school differ from that of the church? Let me say a word about this. As was said, the sole task of the church is to preach Christ, to feed souls with the Word. The school, on the other hand, equips the child with that practical, technical knowledge it needs for making its way through life. But I again hasten to add that this is not *the task* of our school. *The task* of the school is to feed the child that in the strength of his Saviour it may be able to walk in the midst of the world as the friend of God, worthy of the calling wherewith he is called. But how is the school to accomplish this task if it must teach the child how to read and to write and to spell? Teaching the child how to read and to write and feeding the soul of the child with the Word are two distinct engagements. Knowledge of letters and numbers is not as such knowledge of Christ. True, but consider that numbers and words or symbols are creatures of God and therefore must and do reflect something of His glory. It means that all things earthy of which knowledge is imparted unto the child must be connected in the child's mind with their Creator, God, as revealed in Christ, that the earthy upon which the child must concentrate must be set before its eye as the image of the heavenly, as the medium for the revelation of His glory. Let the schoolmaster impart unto the child geographical knowledge of our earth. It is well. But let him not fail to tell the child that the earth is God's. Let him study with the child the planets that roam the vast extend of space above our heads, but let him at once declare in the audience of the child that the ordinances of the stars and the moon and the sun were given by God. Let him, the schoolmaster, direct the mind of the child to the glory of God that the heavens declare and to His

handiwork the firmament sheweth. Let him in his physiology class say with the psalmist of old: "I will praise thee; for I am fearfully and wonderfully made; and that my soul knoweth right well. Thine eyes did see my substance, yet being imperfect; and in thy book, all my members were written, which in continuance were fashioned, when as yet there was none of them." Let him, the schoolmaster, tell his pupils that God makes history and that through all the events of time He moves toward a certain goal and that this goal is the appearance of Zion in glory to the everlasting praise of His name. In a word, let the entire instruction be a glass through which the pupils may see the glory of God in the face of Christ. Let him, the schoolmaster, therefore in all his branches feed the child with the likeness of God revealed in Christ. Let him teach and enforce the idealism of Scripture which is the fear and the love of the Lord and the love of the brethren in Christ. Then will he, the Christian schoolmaster, be performing his task. And the regenerated child will grow spiritually also through his instruction in grace and in knowledge and eventually attain to the measure of the stature of the fulness of Christ.

And, finally, what will be the fruit of such instruction in the regenerated child? True culture. The believer need not go to Athens for culture. He has culture that is true. Consider that the basic meaning of culture is to till. Hath the believer culture? Let us take our answer from the allegory of the vine. Culture calls for a being capable of rational action and for an object that can be acted upon. In the spiritual sphere the Cultivator is God. My Father, said Christ, is the husbandman. The object cultivated is the vine and the branches, Christ and His people. The term culture, further, also signifies the fruit of the labor expended. The divine Cultivator God cultivates the branches of the true vine Christ. And the fruit of this labor is the fruit borne by the branches in Christ; and this fruit is the believer himself, engrafted by the divine Husbandman into Christ, the true vine, the believer himself, his hope, faith and love, his works of love, his praise, his prayer and thanksgiving, his affections, set on things above, the new man which is renewed in knowledge after the image of Him that called him. The fruit is the bowels of mercy of this man, his kindness, his humbleness of mind, his meekness, his longsuffering and forbearance. And he shall be like a tree planted by the rivers of water, that bringeth forth his fruit in his season; his leaf also shall not wither; and whatsoever he doeth will prosper.

Consider that a Christian school that is truly Christian and that thus knows and performs its task is the only institution of true culture on the face of the earth. But the culture of the world is fruitage of sin and therefore an abomination to God.

Let us then have Christian schools that are truly Christian.

G. M. O.

Des Heeren Wraak

De groote stad Babylon is zoo verleidelijk schoon!
Haar gezang is zoo streelend en haar muziek is zoo
zoet!

Hare maagden zijn schoon en hare jongelingen zijn
krachtig en frisch!

Daar zijn de paleizen van vreugebedrijf en lust-
oorden van allerlei weelderigheid. Daar wordt men
dronken van vreugde.

De naam van die stad is: De groote stad Babylon,
de sterke stad!

Door alle eeuwen heen is geen gebrek in die stad,
want men vond daar waar van goud en van zilver en
van kostelijk gesteente en van paarden, en van fijn lijn-
waad en van purper en van zijde en van scharlaken, en
allerlei welriekend hout, en allerlei ivoren vaten, en
allerlei vaten van het kostelijkste hout en van koper
en van ijzer en van marmersteen. Ook is er kaneel
en reukwerk en welriekende zalf en wierook, en wijn
en olie, en meelbloem en tarwe, en lastbeesten en scha-
pen; en van paarden en van koetswagens en we mogen
hier wel bijvoegen: van auto's en radio's en van vlieg-
tuigen en ballons! En verder: en van lichamen, en
de zielen der menschen! Wat wonder slot: en van licha-
men en van zielen der menschen. Ja, daar in Babylon
hebben zij lichamen en zielen der menschen. Licha-
men die aanstonds zullen opstaan om te bestaan tot in
der eeuwigheid met ziel en geest. Met de eeuwigheid
der eeuwigheden in 't verschiet. Doch wat verschiet?

Men vond in Babylon door alle eeuwen de vrucht
der begeerlijkheid van de ziel, en al wat lekker en wat
heerlijk is. Daar was de "thrill" in duizend schakee-
ringen. Vanwege al dien rijkdom was daar de stem
der citerspellers en der zangers en der fluitspellers en
der bazuinblazers; ook was daar de kunstenaar van
vele kunstwerken. En het oorverdoovend geluid der
molens van industrie die malen en malen en malen met
duizende raderen.

Daar was het licht der kaars doch ook van de illu-
minatie der latere eeuwen van gaslampen en electrici-
teit. En dan de stem des bruidegoms en der bruid.
En groote tooverij.

Doch daar in Babylon werd ook gevonden een groote
stroom bloed van de profeten en de heiligen van God!

Verleidelijk schoon; ongeëvenaard heerlijk!

Doch gruwelijk voor God!

Al haar gezang, al het gerei en gedruisch, al haar
weelderigheid was een trijteren van den allerhoogsten
God.

Al het drukke gedoe in Babylon en al hare schoon-
heid en kunst, al haar zingen en jubelen wordt door
God gekenschetst als: "Want hare zonde zijn de ééne
na de andere gevolgd tot den hemel toe". En als het
zoover gekomen is zegt God: "En God is harer onge-
rechtigheden gedachtig geworden".

En daarom zal op eenmaal al die rijkdom veranderd

worden in onuitsprekelijke armoede. En het beeld van
die armoede kunt ge nu alreede in type zien in de
woestijn; kunt ge van lezen in het boek der gedachte-
nissen Gods; en ziet ge door het geloof vervuld.

Luister slechts: Des Heeren wrake zal gewisselijk
komen en Hij zal uittrekken ter verbanning der godde-
looze stad. Hij zal ze ter slachting overgeven. Daar
zal geen tijd of gelegenheid zijn om kostelijke begra-
fenissen te houden want de doode lichamen zullen weg-
geworpen worden en hunne stank zal opgaan
De stank der rottende lichamen. Het bloed der godde-
looze wereld zal zoo rijkelijk vloeien, dat de bergen zul-
len smelten van dat bloed.

Babylon zal worden, zooals de woestijn, in ledigheid
en akeligheid. Als er vervulling zijn zal van die plaats,
waar ze verkeerden zullen tot in eeuwigheid, zal het een
vervulling zijn der netelen en der distels. Daar zullen
de duivelen elkander toeroepen; ook is ze de plaats
waar al het hatelijk gevogelte zijn jongen zal uitbik-
ken.

En droog, o zoo droog. Men zal snakken naar wa-
ter, de stad die haar wijn uitgoot als water en die glom
van welriekende olie, zal snakken naar vocht, maar,
ach, het is er niet. En hun klagen zal opgaan uit
schorre keel: "Ik lijd zoo'n smart in deze vlam!"

De wilde dieren der woestijnen zullen een ontmoe-
ting zoeken met de wilde dieren der eilanden en Baby-
lon zal die ontmoeting dragen in angstige gewaarwor-
ding. Het krassen der nachtuilen, mitsgaders het krij-
schen der gieren en der roerdomp zal de vertwijfeling
verdiepen.

Dat is de wrake des Heeren HEEREN!

Het is goed dat we acht nemen op het Woord dat
spreekt: "Zoekt in het Boek des HEEREN en leest;
niet één van deze dingen zal er feilen, het één noch het
ander zal men missen; want Mijn mond zelf heeft het
geboden, en Zijn Geest zelf zal ze samenbrengen".

Het is broodnoodig, dat we telkenmale zien op de
wrake des Heeren, want onze zinnen zijn valsch. Het
is noodig, dat men denke aan de schrikkelijkheid der
hel, om te leeren, dat God verre van de duisternis is.

De verleiding is zoo groot!

Onze neus riekt het kaneel; de oogen zien de schit-
tering van Babylon; de ooren hooren de harmonie der
hel. Men heeft toch zulk een schik: wat al schater-
lachen! 't Is toch zoo leuk om te luisteren naar de
luimige en geestige grappen van Babylon's kunste-
naars. Die tooverij, die streelende zangen, dat gekweel
en zoet geroep der reien!

Maar het einde van die is de dood. De akelige brül-
ling van oneindige weedom des harten en der ziele.
Want in dat alles is de toorn des Heeren. Hij wacht
en weet dat haar dag komt. De dag wanneer we let-
terlijk zullen hooren het geroep des Engels: "Zij is
gefallen, zij is gevallen, de groote stad Babylon, en is
geworden een woonstede der duivelen, en een bewaar-

plaats van alle onreine geesten, en een bewaarplaats van alle onrein en hatelijk gevogelte”.

Hebt ge voorts die groote stem van den Engel Gods gehoord? Die stem die schreeuwde in het oor van Johannes? Luistert: “Ga uit van haar, Mijn volk, opdat gij aan hare zonden geen gemeenschap hebt, en opdat gij van hare plagen niet ontvangt.”

Merkt het toch op, geliefden, dat het juist die gruwelijke ketterij van de gemeene gratie is die Babylon huldigt. En dat op velerlei manier. Het is toch zoo duidelijk als de dag.

Eerst: de gemeene gratie theorie leert U, dat het gezang der wereld en het spelen der citers der goddeloozen aangenaam is in de ooren van God. Ze zeggen, dat het kweelen der zangers, het klagen der violen, het boetseeren der kunstenaars en de schilderijen van de grooten der aarde een lieflijk gedoe is voor den Geest des Heeren. Ze gaan zelfs zoo ver, dat ze zich een droombeeld gevormd hebben, alsof al de glorie en de schittering van Babylon in het Nieuwe Jeruzalem zal gedragen worden. En zeg nu toch niet, dat dit niet zoo is, want ge zoudt Uw ziel geweld aandoen. Zijt ge het vergeten, hoe een der verleiders van Gods volk U toeschreeuwde als zoude het zingen van den Griekschen Hector goed zijn voor God? Ach, neen, Hector, als hij ooit bestond is nu in de woestenij der aanvankelijke hel en zijn gezang der aarde is hem tot onbeschrijfelijke smart. De Engelen des hemels hebben een gruwel van de zangers en de zangen der aarde. Zij hebben hun eigen toon en maat en slag. En dat zingen des hemels is onbeschrijfelijk zoet.

Tweedens, dringt men U op om al dat gedoe goed te heeten in het aangezicht van onzen liefelijken Vader in Christus. We moeten plaats inruimen, vooral op den Dankdag voor al de vele vruchten der gemeene gratie. En die vruchten smakende zult ge loven en prijzen den Heere. Terwijl het onze ondervinding is, dat hoeveel te meer we smullen van het gekweel der Babyloniërs, hoeveel te moeilijker het valt om zelfs aan den Heere te denken. Zoolang de verloren zoon alle dagen vroolijk en prachtig leefde in groote overdaad, dacht hij niet aan het huis zijns Vaders, noch aan Zijn Brood. Als Israel dacht aan de vleeschpotten van Egypte, werd de smaak van Goddelijk Manna flauw in het gehemelte.

En, eindelijk, moet ge ook meedoen. O, niet zoo leelijk als sommige van die Heidenen, doch ge moet het op het terrein der gemeene gratie doen op Uw wijs en naar Uw aard als Sionieten. En dan krijgt ge de “movies” geadverteerd in de Banner en “Saul en David” opgevoerd in het Hollandsch Israel. En de Professoren lachen, dat de tranen hun over de wangen biggelen. Doe toch mee, we hebben zoo’n schik!

Doch God dondert ons toe: Gaat uit van haar! Zult ge dan eindelijk eens luisteren naar den hemel? En uw oor sluiten voor het gevele van den duivel? Allen

die Babylon’s lekkernijen zoet vinden hebben den dood lief.

Als al die zoogenaamde gemeene gratie heerlijkheid ondergaat in een oceaen van eeuwig wee; als de kooplieden van verre staan en de lucht doen weergalmen van roerende klachten, hooren we een andere stem uit den hemel. Het is de stem die gericht is tot de heilige apostelen en profeten, die zoo ontzettend geleden hebben van die lieve en nobele gemeene gratiemenschen: Bedrijf vreugde over haar (over Babylon’s val), gij hemel, en gij heilige apostelen en profeten! Want God heeft uw oordeel aan haar geoordeeld.

En Jesaja zegt, dat wanneer de lusthoven van Babel geworden zijn tot een bange woestenij; als Babel al haar heerlijkheid zal verloren hebben, dat dan de woestijn en dorre plaatsen hierover vroolijk zullen zijn. Dus ge zult er naar geluisterd hebben als de Heere U door een Engel beveelt om vreugde te bedrijven over Babylon’s val. Want gij zijt de woestijn en de dorre plaatsen. Gij zijt dat, omdat ge hier op aarde verstooten zijt van allen en omdat ge hier niets vindt dat Uwe ziel kan bekoren. Hier beneden is het niet voor U. Uw al en Uw alles is in den hemel, want God is daar met het Lam, mitsgaders de duizende heiligen en Engelen.

Doch niet altoos zult ge verstoken zijn van het gezang en het gerei. Hier hebt ge uw oor gesloten voor de kweelende stemmen van Babylon’s zangers, terwijl ge tranen uitstortet als water. Hier hebt ge in tranen gezaaid. Welnu, als Babylon weent straks, zult gij eeuwig lachen. Als Babylon verschrikt van het roepen der duivelen, zult gij de bekoring kennen van de liefelijke zangen Gods. Want God woont in de lofzangen: Israels. Dan zult ge vergast worden op het beeld van God. Het zal U verzaden reis op reis.

En ze begonnen vroolijk te zijn.

De vroolijkheid van de eeuwige min Gods.

Het is de min van Zijn TrouwVerbond.

Babylon, hoe arm, hoe doodelijk arm zijt gij! Daarin is de wrake Gods.

Welgelukzalig zijt gij, o Israel! Daarin is de eeuwigheid, opdat ze behouden wierden.

Welaan dan, gaat uit van Babel!

G. V.

IN MEMORIAM

Daar de Heere op den 4den Febr. uit den kring des kerkerads tot Zich wegnam onze medeambtsdrager, Diaken

S. BOOMSMA,

wenschen wij als kerkeraad onze innige deelneming in hun en ons aller smartelijk verlies aan de bedroefde weduwe en kinderen hiermede te betuigen.

Moge de getrouwe VerbondsGod door Zijn Geest en Woord ons Zijnen troost delachtig maken, zoodat wij niet in opstand komen tegen dit Zijn doen, maar er steeds in berusten mogen, dat Hij ons zal leiden door Zijnen raad en daarna opnemen in Zijne heerlijkheid.

Namens den Kerkeraad van South Holland, Ill.

Testing The Tried Faith

Wherein ye greatly rejoice, though now for a season, if need be, ye are in heaviness through manifold temptations: That the trial of your faith, being much more precious than of gold that perisheth, though it be tried with fire, might be found unto praise and honour and glory at the appearing of Jesus Christ.

I Pet. 1:6, 7.

It is a general custom when a letter is written and sent, that the address is plain and concise, so that no more than the necessary elements appear on the envelope. When a letter is sent to a professional man who has many titles, his titles, the name of the city, the street, the state and the country and also the continent are abbreviated.

The Apostle Peter deviates from this rule in his epistle which is sent to God's people in the dispersion. He addresses them as strangers, elect and regenerated. We could say a very peculiar letter to an equally peculiar people.

According to the apostle they are elect to be strangers, they are born again and they wish to be strangers. Not so, that they are strangers, aliens, in the purely natural sense of the word, as some explain, for that is well nigh impossible. They are not Jews by birth as this would imply a contradiction. For, says the apostle in the next chapter verse ten: "Which, (speaking of the strangers), in time past were not a people, but are *now* the people of God: which had not obtained mercy, but *now* have obtained mercy".

Moreover, even if they were Jews, as perhaps some of them were, that country and people were no longer the object of the divine revelation, for the church of the new dispensation had, in harmony with Christ's command (Matt. 28:19) the end of the earth for its boundaries.

The word strangers is only in this connection applicable in the higher, that is the spiritual sense of the word. Strangers because they are elect, from the point of view of God's counsel; strangers because they are born again, from the point of view of the nature of the new life they received. Even as God destined them to be strangers, so they also desired, through their second birth, to be strangers and pilgrims here below.

In order to be strangers and pilgrims men must be born again. *They are*. The natural birth is an abortion, a spiritual miscarriage. Whosoever is born but once, cannot and will not be a stranger or pilgrim in the earth. We know the world will call it superfluous, silly and nonsensical, but Peter, who does not mind whatever the world may say, puts that name on the letter, and he could not make a mistake.

In the second place, as it is with the letter and those to whom it is written, so it is with their life,

their hope, their expectations. Peculiar is the scheme of their life.

This is so, because they are begotten unto a lively hope, through the resurrection of Jesus Christ. They possess the life of the resurrection and in that new life of their Lord, who is in heaven, their hope is fixed upon an inheritance; perfect and complete salvation.

The apostle comforts them that this inheritance is kept for them and as it is with the inheritance so it is with the pilgrims, they are kept by the power of God, through faith, unto salvation ready to be revealed in the last time.

They are kept by God's power and through faith. Not so, that God's power is one of the means for the assurance of their safety, and their faith another means; but God's power works through them and makes them believe, so that they become active and look forward to the final revelation of their salvation when they shall partake of the inheritance reserved for them.

Finally, we find a peculiar joy mentioned in the words of this text: Ye rejoice now, while you are in heaviness, be it only for a season, if need be, through manifold temptations. How can a man rejoice while surrounded by many temptations? He can, says Peter, if he has faith. It is possible if he knows and understands the character and the purpose of the temptations. He rejoices if he does see their purpose. The latter is expressed in the words: "That your tried faith, being much more precious than of gold that perisheth, though it be tried with fire, might be found unto praise and glory at the appearing of Jesus Christ".

The apostle compares the testing of our faith with the purifying of gold. And, says he, in as far as the process is concerned, both must go through fire, but the character of the one differs radically from the other. The first question we must answer is: Why does the Lord send so many temptations to His children? For it is either-or, the Lord does it or He allows someone else to do it. No matter which way we prefer to express ourselves, after all it is the same thing and means the same. We must never be afraid to say it positively that it is the Lord, who sends the temptations. Thus it was in paradise, so also with the affliction of Job, with David and others. If we leave out the idea to drag a man to sin, as is often implied in the word temptation, it will be plain that God does not become the author of man's sin. He tempts no one and no one can tempt Him with evil. Hence, the word temptation means simply trial (beproofing). This is also in harmony with the comparison used in the text. Faith and gold are both tried, are sent through some kind of a trial.

Does the Lord perhaps try the faith of the pilgrim to find out whether or not it is genuine? If that is the purpose, why then is it that time and time again the Lord sends temptations, often seemingly without measure, for does not the apostle speak of *manifold* temptations? We feel at once that such an explanation is impossible. The Lord does not need to send trials in order to find out whether our faith is of a true character. He knows without any trial all about it. He is well acquainted with it for He is the Omniscient, the all-knowing and all-comprehending God. Is there for Him, who created the eye and planted the ear, anything He does not see and hear? There is not one thing hid from Him!

Secondly, in regard to the stranger of whom the apostle speaks and to whom he speaks, is it not God Himself, who is the author and the finisher of his faith? It is the humble confession of the pilgrim that faith is a gift of grace, given him in the moment of regeneration and of which he becomes conscious when the Lord draws him from darkness into His glorious light. Therefore, it is God's own work, without any help from man, and that from beginning to end. Neither is it true that God tries His people to find fault with them. When we try one another it is often done out of impure motives. How often is it not done because we do not trust because of the simple reason that we do not love. We look not for the good but for the worst.

Would God then be like unto sinful man? He does not try the faith of the believer for any such purpose. Besides, it will make it rather difficult to explain why the apostle speaks of faith and gold being tried. There must be after all some kind of similarity between the two.

Let us attend to the question: Why is gold tried or tested? Is it perhaps to make sure whether it is gold or not? Or is it for an altogether different purpose? Gold as we know is found in the mines but it is hid in the ore. When the owner is sure that the ore found contains gold, he is not afraid to have it cast into the melting pot. The reason why he is not afraid to do so is, that he knows that it is the only process whereby he is able to separate the foreign elements and thus purify the gold. On the other hand he knows that only gold can stand the trial. Why then should he be afraid to let it pass through such a fire test? He knows that these elements must be divorced from the gold. He also knows that the precious metal has in itself the character of being able to be tried. No matter how hot the furnace may be, gold will be able to stand it. It will not evaporate. It can stand the test. And it must be tried for its own sake.

Thus it is with the faith of the elect pilgrim. Permit me to say, although this is impossible, the Lord would not test the faith of His people if He knew that their faith could not stand it. But whereas He is the author and finisher of it, and whereas He also knows

the character, that it is able to stand the test, He, the Lord, is not afraid to put the pilgrim through the process of purification that his faith may become manifest to possess the tried quality.

As to gold and its testing it is done for the sole purpose of separating the dross and the fire serves the purpose to make the pure metal glow in its lustre. It will make the gold gleam and the precious stones coruscate and flash. The gold ore as it comes from the mine has value because the purifying process of the melting pot will take care of the necessary separation. There is therefore no other way except by means of fire to make this possible. Through this process of purification the genuineness comes to light and its magnificent beauty shines forth. Thus it is necessary and profitable to apply the test.

It is not different with our faith. Faith has also the quality to be tried, but it is also surrounded by the impurity of our sins, often so much that it seems as if the gold of faith is lacking. Hid often in the inner man and only glimmerings of it are seen in our lives. This is especially true in times of prosperity when the desire of the flesh can be fulfilled, when it does not take any effort to be called a member of the church, and the church is at peace with the world and both the world and the church differ only in name. How different it was in the days of the apostle! The Lord sent the manifold trials as the process through which He purified the church. He did not hesitate to let the pilgrim be thrown into His melting pot, for He knew that, not the dross of the natural man, but the faith, the pure gold of His grace could stand the fire of trial. Through the way of manifold temptations, before the eyes of all the adversaries, He brought to light its beauty, its stability, its genuineness. Therefore, the true character.

Not so, as if it always stands in need of trials or manifold temptations, as we shall see presently, but only in as far as the Lord deems it necessary to bring out His own work in us.

And finally Peter having drawn the comparison as to the means and purposes of the trials of both gold and faith, concludes, that, in regard to faith, its character is far more precious than of gold. Gold, according to the apostle even after the most severe and best test, will perish. It may have a tried character for a time, but it is not of eternal duration. With all other creatures it is subject to the teeth of time. In time it will again turn to dust and disappear. The beauty of it fades for as a creature it is subject to corruption.

Not so with faith. It is the fruit of the resurrection, not the product of below but from above. There are no trials, fires, creatures or powers who can destroy it. It cannot decay for its origin is in the Risen Lord, who Himself is not subject to the things that shall perish.

Time cannot wear it out nor make it disappear, for

it will remain forever. All things will fade away and disappear, but while all is subject to change and corruption, faith, living faith remains.

It does not surprise us that the apostle utters such a jubilant cry when he says "Wherein ye greatly rejoice". Rejoice in what? Rejoice because the process of purification in itself is a reason for our hearts to rejoice? Many temptations surround the pilgrim, obstacles that often make it impossible to live in this world. When the enemies breathe out threatenings and slaughter against the church is that a cause of great joy? The strangers to whom Peter wrote must have been in the midst of tribulation. The early church and also the church of all ages, passed through fire, both in the old and new dispensations. Look at the record of the church from this point of view as it is handed down to us in Hebrews eleven. And in turning back the pages of history a few centuries, is not our statement vindicated, that every age has seen the suffering of the elect pilgrim? Their tears, sufferings and humiliations were their portion in the days of their pilgrimage. Is it necessary to relate that in Peter's days the faithful served as burning lamps in the arenas of Rome? Think of Nero. And what is true of him can be said of a great number of the Ceasars. It will suffice us to say that the blood of the elect would make a stream flowing throughout the centuries. True it is, that it was not always in the same measure, yet it is not principally different with the church and the child of God today when again we wear the pilgrim's robe and are willing to be strangers in the world.

How then is it possible that Peter wrote to the church "In which ye greatly rejoice"?

Some of the best known expositors explain these words as referring to a future event and read: In which ye *shall* rejoice greatly! And the child of God lives and expresses himself exactly the same way. Putting the temptations, the heaviness of them on the one side of the balance and the future joy of salvation on the other, he will say: Now we suffer, but presently we shall rejoice, the road to our final goal is hard to tread, but after all it comes to a quick termination and, for the salvation in store for us, it is worth while to suffer now. This suffering is but for a moment, our joy will be eternal; let us therefore patiently suffer for it is soon ended. How often is that the frame of mind of God's child? Yet, such a condition of wanton spiritual insight does not speak well for us if we rightly consider. If we carefully analyze it we find not a submissive spirit as might be expected at first glance. Neither can it be explained in such a way that the will is made subservient unto the will of our heavenly Father but much rather finds its cause in the fact, that,

although we would like to have it different, yet we instinctively feel and somehow know to say the least, we would like to see matters changed, but as *we* cannot change the circumstances we will try to make the best of them. It surely does not take manifold temptations to create such a condition, especially if one learns to know how much he pities himself. What is wrong with such a condition is, that it lacks the joy, the firmness to stand, the power to say: Thy will be done and . . . we know that all things work together for our good because they are sent by the hand of a loving Father, who watches over us, guides us and prepares for the final, complete and perfect salvation.

Besides, Peter does not say: "Wherein ye shall rejoice, but wherein ye rejoice *now* while in heaviness through manifold temptations".

Rejoice now while the temptations are truly painful for the flesh, now while tears are being shed and the pilgrim is surrounded by enemies stronger than he, now, while according to the appraisal of the flesh, their cause seems to be hopeless. Not as Stoics of old, whose pride forbade them to feel the affliction and therefore despised it, no, for the stranger feels the heaviness very keenly and that in harmony with God's purpose. But while in heaviness, yet he rejoices. Does he then do both at the same time? *He does!* The cause of the joy is radically different from the cause of the heaviness. The heaviness is caused by the enemy and is felt through the flesh and in the flesh, while the joy is caused by that lively hope and its object, namely, the salvation or inheritance ready to be revealed and now reserved for them in heaven. That hope is a lively hope as it is the fruit of a living active faith. True it is, the sorrows are present, the afflictions many, yet they do not despair in their tribulations, for no enemy, not even all the enemies combined, however strong they may seem, can touch or destroy that hope. That joy is now, because now they have the eye of faith fixed upon the ultimate salvation and whereas this is so unspeakably, overwhelmingly great, the expectation itself fills them with joy. It is a joyful suffering that cannot be found anywhere.

Proof?

History itself gives us an abundance of proof. Did they not sing psalms while in prison? Have not the martyrs sung of God's grace, and did they not joyfully testify when they were burnt at the stake? Did not the writer of this letter together with the Apostel John give praise to the Lord, because they were deemed worthy to suffer for His Name? And did not Stephen, the first martyr of the Apostolic church, while in heaviness, pray for his enemies? A few stones did not make any difference!

Turn for a moment to your own lives. Was it all sorrow and heaviness, tears and pains when the Lord sent the manifold temptations to your door? It was not, was it? We may well bear in mind that the loss

of our pie and cake, as we have to do without it today, is not meant in this text. That indeed is worldly-mindedness pure and simple, and not worth while to waste our breath for. But even in the midst of the tribulations, mentioned by Peter, the church should look forward to the inheritance reserved for her.

Still more. The apostle does not say, "wherein ye rejoice while *always* in heaviness", nay, but he limits the manifold temptations with "if need be". Evidently pointing to the necessity, but also to the brevity of the suffering. The meaning is clear. The Lord does not always send affliction. He does not cast us in the melting pot continually. Our heavenly Father does not chastise us at random, nor without measure. He did that only once. In all of history there was one who was chastised without measure. All of hell and of earth, yea even heaven itself did afflict that One, that Holy One, God's Own Son. Even so much, that in the hour of darkness, He cried out as no one has done before nor ever will again: "My God, My God, why hast Thou forsaken Me"? To us He sends the manifold trials, for the sole purpose of cleansing us as it is fitting our peculiar condition, and in harmony with our peculiar needs of our faith, to bring out the genuineness of His own work of grace usward, but He never takes away that hope. Therefore, with wisdom and out of tender love.

Therefore, the suffering of this present time, through various ways, even death itself.

But remember only in as far as *need be*. *Never more*.

The *final* purpose of this testing of the tried character of our faith is, according to the apostle, that it might be found unto praise and honour and glory at the appearing of Jesus Christ.

The time of this appearing is plainly revealed. Jesus Christ our Lord is to appear in the last day of history. A glorious day indeed, for it means the consummation of all things as it shall usher in the eternal morning when night shall be no more. It means in the second place, that the end of all trials which were sent to the church has come. That day is the day of which we may sing:

'Mid toil and tribulation, and tumult of her war,
She waits the consummation of peace for evermore;
Till, with the vision glorious,
Her longing eyes are blest,
And the great church victorious,
Shall be the church at rest.

The question is first of all: What shall be revealed? The answer is twofold. In that day the Lord shall be revealed and the tried character of our faith shall become manifest to the full. This is plain from the fol-

lowing verse, where in a summary the two are inseparably connected. The pilgrim has not as yet seen the glorified Redeemer, neither is the tried character of the faith of the redeemed yet seen.

In that day the Lord shall appear in all His glory and with Him He brings the inheritance. Even as Christ was hid from our eyes so it was with the inheritance, the object of the lively hope. The trials were manifold, but will end then and there. That in itself shall be a sufficient reason for the eternal joy. In the third place there shall be praise and honour and glory on account of the tried character of our faith. Some say, that the believer shall receive all this. The Lord will welcome the pilgrim with: "Come, ye blessed of My Father, inherit the Kingdom which is prepared for you". The reward shall be given unto the faithful servants. One of the reasons is that the trials sent unto them did not make them waver or fall by the wayside. They carry their faith into eternity.

Could it be that we shall receive the praise, the honour and the glory? We shall receive salvation, the inheritance. But on the basis of what? Of grace? Of course! But is it then possible that in regard to our faith, or better, our faithfulness throughout the manifold temptations, we made the Lord indebted to us? Praise, honour and glory given to us? Was it after all our faithfulness, were we the authors and finishers of the tried character of our faith? Did we possess, after the Lord had regenerated us and we became pilgrims and strangers, some inherent power apart from God, so that we remained steadfast bringing our difficult road leading to the inheritance to such a wonderful end?

It was the Lord, His gift of grace, the fruit of the resurrection, His work from beginning to the very end.

Therefore neither the believer nor the church can for that reason receive the praise, the honour and the glory. Furthermore, praise and honour and glory as used in the text is the praise and honour of the rational creature given to God, while the glory is the radiation, the emanation of the workmaster or author given unto Him by those, who look at *His work*.

In that day the tried character of faith shall in all its beauty appear to be the work of God Triune through our Lord Jesus Christ. Our shall be the salvation, His the honour and glory and praise.

Therefore, greatly rejoice *now*!

For that same purpose in heaviness through manifold temptations.

For that purpose tested as by fire, *but only if need be*.

In order, that at the appearing of Christ Jesus, God through Christ may receive our praise and honour and we may see His glory, for it was His work alone from beginning to end.

CONTRIBUTION

To the Editor of

The Standard Bearer.

Dear Sir:—

With respect to your article under the caption "An Important Change," I wish to ask a couple of questions and make a few remarks.

To begin with. I want to ask: Is this "Proposed Plan" a definite plan of the Staff, of the Board of the R. F. P. A., or is it a plan resulting from the co-operation of Staff and Board? This is not clear to me. It seems to me, when reading your article, it is even possible that it is a mere suggestion, a plan suspended in the air. I certainly would appreciate a definite answer so that we may know what's what.

Furthermore, a few remarks in connection with your article.

In the first place we personally would like to see the Standard Bearer keep its present character, namely, a paper of a, what you called, semi-scientific theological character.

Secondly, if this is to remain the character of the Standard Bearer, we certainly cannot favor the tremendous change in the editorial staff. It seems to me if this is carried out the character of the paper is changed and we get an altogether different paper, both as to character and contents.

Thirdly, we would favor the publication of another paper, as to form somewhat like the well-known Banner and Wachter. I certainly believe there is not only room for such a paper, but here is a need. And, as was said, our present paper does not at all purpose to fill that need. Therefore, would it not be possible to have two church papers, both semi-monthly papers? One week we could have our Standard Bearer, the next week this new church paper, in which we could find a place for many of the things mentioned in the "Proposed Plan". I even would favor to cut the size of our Standard Bearer in half if the financial side would be too big a burden to carry, rather than change the character of the Standard Bearer. Let the editorial staff decide about the contents of the Standard Bearer and let the Board of our R. F. P. A. decide about our other church paper.

Finally, if it should prove to be impossible, either for financial or other reasons, to have two church papers, let us make *some* changes in the Standard Bearer, but let us not go to such extremes as put forth in the "Proposed Plan".

Respectfully yours,

J. D.

Grand Rapids, Mich., Feb. 2, 1935.

Editor-in-Chief, "Standard Bearer,"

1139 Franklin St., S. E., City.

Dear Mr. Editor:—

It was with considerable interest that we read the recent editorial "An Important Change." The issues involved were in our opinion fairly stated and the advantages and disadvantages were given their proper value. In order, however, to gain the consensus of opinion of the subscribers, the editor has kindly invited comment and criticism, that the desires of the majority might be ascertained.

Our denomination is small — comparatively, very small — this fact has its advantages. There is a closer touch; a more intimate relationship; which is so difficult to attain in a large group. Therefore also, there is among the members of our group a great interest in what is taking place among ourselves. Our "Standard Bearer" at present is not filling this need, as the article also fairly stated.

It is also undoubtedly a fact that our children and young people do not read: that is, thoroughly read and understand our Standard Bearer in its present form. It is not enough to passively overlook this matter or to lay the blame entirely at their door. It should rather cause us to seek ways and means of satisfying this deficiency, and strive to furnish suitable material of sound and practical contents, that is simple and easily digestible.

For our more mature subscribers, food of a solid and so-called deep nature is very beneficial, for it calls for meditation and study, and awakens our passive minds to action.

It is by no means our purpose or desire to plead for cheap, supercilious or shallow material with which to fill our paper, but in view of the fact that there is undoubtedly no room for two papers in our group it is desirable and also necessary to revise the present paper so that it may more thoroughly fill the needs of all.

As to the contents of the paper as outlined by the editor, we feel that one department, and a very important one, especially for our denomination, is a "Book Review Department". It should answer these questions: What is being, or has been written, that we should read? What can we recommend for our children's demand for sound reading material?

It might be advisable to consider the idea of a weekly instead of a semi-monthly paper, provided the cost would not be exorbitant. In order to do this, it might also be advisable to use a less costly paper-stock.

We believe the plan as outlined would work to the mutual advantage and blessing of young and old and cause the "Standard Bearer" to enjoy a rich future.

Yours in our Lord,

Sidney De Young

INGEZONDEN

Geachte Redactie!

Zoudt U het volgende een plaatsje willen geven in de Standard Bearer? Bij voorbaat mijnen dank.

Bij het lezen van de S. B. van 15 Jan. 1934, werden mijn gedachten in 't bijzonder bepaald bij "Van Schuld en Verplichting," en dat niet alleen omdat dit een onderwerp is waar tegenwoordig veel over gedacht en geredeneerd wordt, maar bovenal omdat U er ook een plaatsje voor inruimt voor gemeente en leeraar en nadruk legt op "het zedelijk beginsel wat hierbij in het geding is".

En zooals U het voor elkander zet was ik geneigd om zonder meer, het volmondig te onderschrijven.

Echter bij nader overdenken van Uw gedachten, kom ik tot de conclusie dat U er eigenlijk meer van had moeten zeggen, of beter nog gezegd, de andere zijde, n.l., de verplichting van den leeraar tegenover de gemeente.

't Wil ons toeschijnen, dat die zijde hier niet gemist mag worden, om de balans weer in 't midden te brengen en daar is dit schrijven dan ook voor bedoeld.

U zegt o.a.: "Maar de gemeente moet wel verstaan, dat zoolang het tractement op een zekere som vastgesteld is, het de verplichting der gemeente blijft om het te betalen."

Dus precies hetzelfde als dat ik met een zeker persoon een contract aanga, en zoolang ik de verplichtingen in het contract beschreven, *niet* na kom, schuldig, maar van de andere zijde indien ik de verplichtingen *wel* na kom onschuldig.

En als ik de beroepsbrief nu net als een contract beschouw, dan is het zeer juist uitgedrukt, *niet* betaald en daarom schuldig, maar dan volgt ook, dat, indien de gemeente *wel* haar vastgestelde som betaalt, zij geen geldelijke schuld meer heeft tegenover haar leeraar, en nu heb ik altijd in de gedachte geleefd, van niet, om de volgende reden.

'k Heb het oog op een van de vragen welke door de kerkvisitatoren aan de Ouderlingen en Diakenen gedaan wordt, de vraag luidt: "Heeft hij (n.l., de leeraar) een toereikend inkomen overeenkomstig de behoefte van een welingericht burgerlijk huisgezin?"

Hieruit leid ik af dat de beroepsbrief meer inhoudt en anders is als een contract.

Er is, zooals ik het zou willen betitelen, een geestelijken band achter den beroepsbrief en die is als regel niet achter een contract waar het over dollars gaat.

Wat die vraag betreft, of het inkomen van den leeraar overeenkomstig de behoefte, enz., zijn, me dunkt, de verklaring ligt voor de hand.

Ten eerste, kunnen de omstandigheden (ziekte, enz.) in het gezin van den leeraar zoo zijn, dat het inkomen niet toereikend is overeenkomstig de behoefte, en ten tweede, kunnen de omstandigheden (duurte van

levensmiddelen, enz.) buiten het gezin zoo zijn, dat het inkomen ook niet toerekend is.

En wat nu? Volgens de beroepsbrief (naar de letter) heeft de leeraar zijn salaris ontvangen, dus staat de gemeente niet aansprakelijk voor het tekort, maar om den geestelijken band, welke achter de beroepsbrief is, is de gemeente zedelijk verplicht, indien immer mogelijk daarin te voorzien, op welke manier dan ook, en zodoende, betracht dan ook de gemeente hare zedelijke verplichting, het "Draagt elkanders lasten," enz., tegenover haar leeraar.

Over deze zedelijke verplichting van gemeente tegenover haar leeraar, zullen we het allen wel eens zijn, maar volgt daar dan ook niet uit, dat de leeraar ook zedelijke verplichtingen heeft tegenover de gemeente? Laat me dit duidelijk maken met de omstandigheden waarin vele gemeenten zijn, n.l., de gemeente kan door misgewas of zeer lage prijzen de vastgestelde som voor tractement niet opbrengen, moet dan de zedelijke verplichting van den leeraar tegenover de gemeente niet uitkomen? Ik meen van ja, en indien immer mogelijk, door kwijtschelding? Nu moet U niet de gevolgtrekking maken, dat ik het voor zulke gemeente op zou willen nemen, zooals U ze beschrijft, dengene die geen gevoel van verplichting kennen. In geen geval en op geenlei wijze. Maar 'k kan zeggen dat ik deze zaak waarover het hier gaat van beide zijden beleefd heb.

De einduitkomst van de eene was, waar men met hand en tand aan die vastgestelde som vastklemde, en de zedelijke verplichting niet gevoelde en dus niet betrachtte, vervreemding van elkander om maar geen sterker uitdrukking te bezigen, en de andere — waar die zedelijke verplichting van beide zijden werd gevoeld en betracht, daar staat men nog schouder aan schouder en is men, n.l., de gemeente, ondanks het misgewas niet in de schuld gekomen omreden van kwijtschelding.

Wat die vraag betreft, waaruit we het een en ander geconcludeerd hebben, is het niet een vreemde vraag om aan Ouderlingen en Diakenen te doen? De leeraar weet zelf toch het beste of zijn inkomen toereikend is of niet, of hoe zou een kerkeraadslid, welk een karig inkomen heeft, kunnen zeggen wat noodig is tot de behoefte van een welingericht burgerlijk gezin? Ja 'k geloof, dat we die vraag best, zonder schade, zouden kunnen missen. De indruk welke die vraag op mij maakte, als dezelve gedaan werd, was, dat het een aanloopje was om over het tractement te spreken, want de kerkvisitatoren beslisten of het inkomen toereikend was of niet, en daarom kon er evenwel over het inkomen gesproken worden zonder die vraag.

Maar dit episteltje is al lang genoeg.

A. Bos

Tracy, Iowa

We danken Mr. Bos voor zijne opmerkingen. Hij heeft gelijk. Als de verhouding tusschen leeraar en

gemeente goed is, zal het in het geheel niet moeilijk zijn om over het traktement des leeraars te beslissen. Niet het zoeken van aardse schatten, maar van het koninkrijk Gods, zal beide, gemeente en leeraar, moeten beheerschen. Dan komt het altijd terecht. Dan zal de gemeente gewoonlijk waken, dat de leeraar niet kariger leeft dan noodig is en de leeraar zal vreezen, dat hij teveel traktement ontvangt. Ik geloof niet, dat een beroepsbrief een wet van Perzen en Meden is. Omstandigheden kunnen de daarin voorkomende traktementsbepaling heel wat veranderen.

Alleen maar, stonden mij zulke gevallen niet voor de aandacht. Ik had het over gemeenten, die den leeraar maar uitkeeren, wat het best uitkomt, zonder er ook maar een woord van te reppen. En dat openbaart gebrek aan zedelijk besef. Red.

CONTRIBUTION

Chicago Ill., 221 W. 107th St., Feb. 15, 1935.

Rev. Herman Hoeksema,
Grand Rapids, Michigan.

Dear Sir:—

I am writing in response to your call for letters regarding the new proposed plan of the Standard Bearer.

I think the proposed plan is a very good one, especially the Young People's and Children's departments. In regard to the language to be used, I would merely say that the rising generation in our church circles is English-speaking, and an English paper would be preferable.

I would like to make one suggestion. I think it would be fine if the Standard Bearer would come into our homes every week.

I am sending my sincere wishes that the new plan will go thru.

Yours truly,

Viola Kuiper

CONTRIBUTION

Dear Rev. H. Hoeksema:—

We, the undersigned, are heartily in favor of the change in our paper, to which we are subscribers, and would like to see the "Proposed Plan" worked out.

Jacob Dahm, Jr.
Conrad De Vries
J. J. Stuursma
Wm. Boender
Cecil Vander Molen
John W. Stuursma
Wiebe S. De Vries
Gerrit G. Andringa, Jr.

Pella, Iowa

De Antithese, Het Pand Ons Toevertrouwd

De antithese is het karakteristieke onzer Protestantsche Gereformeerde kerken. De waarheid dat Gods volk, door alle eeuwen heen, geroepen wordt om Gods verbond te bewaren, in verband met alle dingen, maar ook als in onverzoonlijken strijd met de goddelooze wereld, onderscheidt ons van alle andere kerken van den huidige dag, en is tevens nog nooit zoo helder aan de kerk aller eeuwen geopenbaard als aan onze kerken. Dit particuliere van Gods verbond, en dan wel als betreffende alle terreinen des levens, is het pand ons toevertrouwd, dat is, is datgene ons geschonken met de zeer ernstige roeping om hetzelfde trouw te bewaren in het midden der wereld.

Het woord "antithese" beteekent letterlijk: tegenstelling, en ziet op de onloochenbare tegenstellingen die zich openbaren in dit leven. Die tegenstellingen zijn er. Er is licht maar ook duisternis, leven maar ook dood, waarheid maar ook leugen, liefde maar ook haat. Er zijn geloovigen maar ook ongeloovigen; sommigen belijden den Christus, anderen niet. Hoe ge dit levensverschijnsel ook verklaart, het feit is niet te loochenen: er zijn tegenstellingen, die lijnrecht tegenover elkander staan.

Nu verklare men dit verschijnsel niet uit het dwaalbeginsel van het dualisme. Ook het dualisme houdt er een zekere antithese op na, maar laat deze tegenstellingen opkomen uit twee uiteenlopende oorsprongen, die met elkander in onverzoonlijken strijd zijn. Twee machten zijn er dan, die onophoudelijk met elkander worstelen om de overhand. Het licht heeft dan zijn oorsprong in God; het kwade komt voort uit den duivel. En zooals deze tegenstellingen geduriglijk tegenover elkander staan, alzoo staan ook God en Satan altoos tegenover elkander, en hebben hun eigen, eeuwigen oorsprong, gorden zich steeds aan tot een strijd, waarvan de uitkomst twijfelachtig is tot het einde toe, en wel zoo, dat nu de eene macht, dan de andere, overwinningen behaalt. Deze voorstelling, die naast den eenigen God een anderen god plaatst, is ongoddelijk en zeker onbevredigend voor het kind Gods. Zonde, ziekte, ellende, en dood te moeten toeschrijven aan Satan, aan eene Booze Macht, geeft mij, ten slotte, geen vrede. Daarentegen gelooven wij, dat alles, wat bestaat, zijn oorsprong heeft in den eenen, goeden, souverainen God, Die de souveraine, Goddelijke oorsprong is van alles, Die ook het zondige heeft gewild als voorwerp van Zijn toorn, Die alles realiseert en bestuurt, ook het kwade, wel door een verantwoordelijk, redelijk-zedelijk schepsel, dat het booze liefheeft, maar altoos naar Zijn welbehagen; en Die, als de Goede God, ter openbaring Zijner heerlijkheid, deze antithese heeft gewild en realiseert. De duisternis moet het licht dienen, de dood het leven. En in dit alles zijn er niet twee machten,

maar er is slechts ééne Macht, de alleen levende God, Die alles werkt naar den raad van Zijnen wil. Geen dualisme dus, maar antithese, voortvloeiende uit den eenen, goeden God.

Waar we echter inzonderheid den nadruk op willen leggen, is, dat de antithese gehandhaaft moet worden tegenover de synthese, die op den huidigen dag steeds meer en meer de kerken doordringt, en in zeer nauw verband staat met de ongodelijke voorstelling der "Gemeene Gratie". De synthese, in tegenstelling met de antithese, beweert, dat er, in het midden van dit leven, een terrein is waarop geloovigen en ongeloovigen saam kunnen wonen en streven, hebbende gemeenschappelijke belangen, en wel zoo, dat dit gemeenschappelijk streven goed is voor het aangezicht des Heeren. De synthese, dus, ziet op een levensterrein, dat niet wortelt in de wedergeboorte, maar in eene "Gemeene Gratie", is puur natuurlijk, en draagt de goedkeuring des Heeren.

Het is een vanzelf-sprekend feit, dat er, in dit leven, een terrein is waarop alle menschen dingen met elkander gemeen hebben. Allen zijn genomen uit het stof der aarde, en moeten hun dagelijksch brood verdienen. Geloovigen en ongeloovigen worden geroepen om, in verband met dezelfde aardse dingen, te arbeiden en te worstelen. Geroepen worden we, niet om het aardse te verachten ook niet om ons van dit aardse terrein af te zonderen (hetwelk onmogelijk zou zijn), maar wel terdege om te handelen in verband met den ganschen organischen samenhang der dingen, die allen gemeen hebben.

Geweldig echter is de tegenstelling zoodra ge let op het streven der menschenkinderen uit geestelijk oogpunt. Geestelijk wandelt de mensch altoos. Dan is er, allereerst, een volk, door alle eeuwen heen, dat den Heere niet kent. Dit volk heeft zijn oorsprong in den souverainen God, Die ook de vaten des verderfs vrijmachtig heeft voorbereid. Ze leven uit het beginsel der zonde. Christus Jezus kennen ze niet. Van alle genade-gaven Gods zijn ze beslist ontbloot. Hieraan moet nog toegevoegd worden, dat de goddelooze zich altoos als goddelooze openbaart, en wel in verband met die plaats die hij inneemt in den organischen samenhang der dingen. Hij zoekt de dingen die vergaan. Slechts een doel motiveert hem, welke functie des levens hij ook bekleedt, en dat is om zich hier voor eeuwig te vestigen, en dat wel in vijandschap tegen God en Zijnen Gezalfde. Alles verovert hij voor den dienst der duisternis. In de kunst of in de wetenschap, op sociaal of economisch terrein, in de sfeer der school of der politiek, in de stad of op het land, altoos wordt hij beheerscht door het beginsel der duisternis. Hieruit volgt dat, op het zoogenaamde terrein van de natuur (de mensch is altoos een geestelijk wezen) hij wel natuurlijk goed doet (hij kan, b.v., mooi schilderen of goed brood bakken), maar dat hij, in dat natuurlijke, ook

altoos en alleenlijk het kwade doet, God hatende en den naaste.

Juist geheel anders is het met het volk Gods, dat door God souverain, eeuwiglijk is uitverkoren, en welk volk door Gods genade gerealiseerd wordt in de lijn der opeenvolgende geslachten. Dit volk wordt door Gods genade wedergeboren en geworteld in den Heere Jezus Christus. Ze worden overgezet uit de duisternis in het licht, uit den dood in het leven. En in schrille tegenstelling met het volk der duisternis, dienen ze den Heere in verband met den ganschen organischen samenhang aller dingen, waarin ook zij een naam en plaats hebben, niet echter om zich hier eeuwig te vestigen, maar om, op reis naar boven, Gods Naam te verheerlijken en Hem antithetisch te dienen, in tegenstelling met de goddelooze wereld. Ook Gods volk wordt geroepen te midden van een aardsch schema der dingen. Alleen maar, dit volk wordt beheerscht door het beginsel der wedergeboorte. Hetzij ze eten of drinken, het geschiedt ter eere Gods. Welke functie zij ook bekleeden in dit leven, den Heere zijn ze toegewijd. Hetzij ze schilderen, ze zien Gods grootheid; hetzij ze de hemelen bekijken, ze doen het ter eere Gods; immers alle wetenschap is toch dan alleen wetenschap wanneer uitgaande van het beginsel dat God alleen God is en als God gediend moet worden. En waar Gods volk, God liefhebbende en de zaak van Zijn verbond, weet dat het hier niet wezen zal, zijn ze pelgrims, en hebben het oog der hope gericht op datgene wat eenmaal wezen zal. Niets veracht de Christen hier beneden. Het aardse, als zoodanig, is niet voorwerp van zijnen afschuw. Evenmin echter zet hij het hart er op. Zijne hope is niet beneden. Maar door alle dingen zoekt hij de dingen die boven zijn. Hij dient zijnen God met alles wat in hem is. Hij wandelt op den weg des Heeren, en zal doen wat zijne hand vindt te doen op een Gode wel-aangename wijze. En tegelijkertijd vestigt hij het oog naar boven, begeerende om eenmaal te worden opgenomen in de hemelsche realiseering aller dingen.

Hieruit volgt de dure roeping der kerke Gods in het midden der wereld. Alle synthese moet beslist vermeden. Want synthese is die wereld-beschouwing, dat er een terrein is in dit leven, waarop de geloovige en de ongeloovige saam kunnen arbeiden, met elkander zoekende de belangen die ze werkelijk gemeen hebben, en wel op zoodanige wijze dat er eene band der gemeenschap bestaat. Dit leert de "Gemeene Gratie". Immers, de ongeloovige, in de sfeer van het natuurlijke, doet veel goed voor God — dit goede mag door Gods kind niet worden veracht. Echter wij ontkennen deze stelling van ganscher harte. Versta ons hierin goed. Een anabaptistische wereld-vlucht kenmerke ons niet. We worden geroepen om onzen God te dienen, ook in verband met alle dingen. Wie zou willen ontkennen dat het dikwijls gebeurt dat geloovigen en ongeloovigen saam komen, vooral, b.v., wanneer ze arbeiden in dezelfde fabriek. Doch dit is nog geen synthese. Syn-

these houdt in dat geloovigen en ongeloovigen niet slechts samen zijn, maar dat ze samen wonen en streven, op een gemeenschappelijke basis, hebbende gemeenschappelijke belangen, hetzelfde juk dragende, om hetzelfde te lusten, te begeeren, en te zoeken. Synthese houdt in dat er een levensterrein is, afgedacht van de wedergeboorte, waar Gods kind en het kind der duisternis heel genoegelijk met elkander kunnen wonen. En dit is onmogelijk. De goddelooze openbaart zich altoos als goddelooze, en de geloovige moet zich altoos als geloovige openbaren. Indien de geloovige zich altoos als zoodanig openbaart, dan is strijd onvermijdelijk. De goddelooze doet met den geloovige niet mee. Maar Gods kerk kan ook niet met de ongeloovigen meedoen. De geloovige mag met den ongeloovige nooit schouder aan schouder staan, noch wat zijn idee van het huisgezin betreft, noch betreffende sociale verbetering. We zullen met de wereld nimmer meegaan in haar streven, hetzij voor wereld-verbetering of wereld-vrede. We zullen niet haar juk aandoen, in eenige werklieden-vereeniging, hetzij in de stad of op het land. Want opmerkelijk is het, dat, in den grond der zaak, er toch nooit synthese is, in den zin nu genomen van vereeniging van Christus en Belial, licht en duisternis. De basis is altoos duisternis, het zoeken der dingen die vergaan. Wat kerk heet gaat eenvoudig over naar de wereld. Echter Gods volk strijde slechts den strijd des geloofs, overal en altoos, verkondige slechts den eenigen vrede van Christus, getuige slechts tegen de ongerechtigheid der wereld, handhave slechts de beginselen van Christus en Zijn rijk — wij verzekeren u, dat de wereld er voor zorgen zal dat er alsdan geen synthese zal zijn.

Gods volk dus openbare zich antithetisch. Met alle bewegingen, die niet den Naam van Christus belijden, moeten ze niet meegaan. Als pelgrims moeten ze wandelen, niet zoekende het aardse, noch vrienden zijnde met de ongeloovigen. De filosofie en kunst en wetenschap der wereld (let wel: de wereldsche wetenschap) moet Gods volk niet in alle aanbidding bewonderen, maar bestempelen met den waren naam, als eene poging der duisternis, om in en door alle dingen, de waarheid Gods in ongerechtigheid ten onder te houden, en daardoor eene wereld in het leven te roepen zonder God of Zijn gebod. Gods volk moet het Goddelijk licht, hun alleen eigen, uitdragen in het midden van een boos en verdraaid geslacht, alom handhaven de zaak van Gods verbond, en wandelen met het hoofd omhoog, zoekende de vernieuwing aller dingen. Gods volk moet ook op het terrein van onderwijs, het onderwijs der wereld niet het hunne maken, ook niet hunne kinderen laten onderwijzen in de school der wereld, maar antithetisch wandelen, in afzondering van de wereld, die in het booze ligt.

Deze antithetische beschouwing, vooral als in verband met alle dingen, is het pand ons door den Heere toevertrouwd. God geve dat we dit pand trouw mogen

bewaren. Dat we Protestantsch Gereformeerd zijn, in al onzen levenswandel. Dat we daarom, indien immer mogelijk, ook onze eigene scholen hebben waar onze beginselen verkondigd worden. Gods verbond wordt bevestigd, al blijven wij als kerken niet getrouw. Maar het zal van ons worden geëischt wat wij met dat pand hebben gedaan. Daarom: laat ons strijden ten einde toe, opdat niemand onze kroon neme.

H. Veldman

OF BOOKS

EVOLUTION REFUTED, by David
Dexter, B. A.

Paul C. Clarke, 922 Clancy Ave., Grand
Rapids, Mich.

This book, which is an exposition of the various theories and philosophies of evolutionists, especially since Darwin and, as the title suggests, a refutation of these theories, we heartily recommend to our readers, especially to our young people.

The author reveals himself as an able scholar, who is thoroughly versed in the subject material he presents. The various theories of modern evolutionists are fairly presented and their weakness and untenableness are clearly exposed.

Above all, the author is a believing Christian and considers all things in the light of Scripture as the infallible Word of God.

The style is lucid. The book is written, not for scholars only, but for anyone who is interested in good reading material.

I do not agree with the author's view on "in the beginning", found on pp. 122, 123; nor with the conclusion he reaches with respect to the creation days on p. 125; nor with the statement on p. 164 that the "principle of uncertainty" is far better than the positive denial of God's existence. The statement that God *foresaw* the marvelous inventions of the past, present and future on p. 159 is, perhaps, a slip of the pen.

If the book may enjoy a second edition careful proof-reading ought to obliterate some errors.

On p. 129 "emanence" must certainly be "immanence".

H. H.

CHANGE OF ADDRESS

The address of the Clerk of the Oskaloosa Prot. Ref. Church is: Mr. Gysbert Ryken, R. 1, Oskaloosa, Ia.

The address of the Treasurer of our Mission Board is: Mr. S. G. Schaafsma, 933 Watkins, S. E., Grand Rapids, Mich.

The Ink-token Of Salvation

If you would ask of me to tell you where one could find the elect and the reprobate I would give answer that *in general* you would find the elect of God in His church and the reprobate *in general* in the world. You will notice that we do not answer this question absolutely and the reason is clear. No one knows the elect that live on earth by number and no one can point out even one reprobate.

We say "in general" for some of the church members are reprobates and some persons that dwell in the wicked world today as being of the world will ultimately be drawn by God from out of that darkness unto His light.

There is only One that knows absolutely and that One is the living God Himself.

Listen to His testimony: "The Lord knoweth them that are His" (II Tim. 2). And: "But the proud He knoweth afar off" (Psalm 138).

And our God has provided us with many more testimonies of His absolute knowledge regarding this matter. This awful and terrible matter. He has described the way of election and He has described the way of reprobation.

Now, please, do not misunderstand me. I do not mean that we work out our own election and reprobation in the sense that we, as it were, elect ourselves unto eternal happiness or eternal desolation, for that is a lie of the devil and his wicked servants. When I speak of the way of election and reprobation I mean the way along which God leads His own unto glory and the way along which God leads the reprobate to eternal hell. For such is the case. God leads to heaven and God leads to hell. He leads His people along the way of grace unto His own bosom and He leads the reprobate along the way of sin unto eternal desolation and woe. Soften these awful truths ever so little and I assure you that you loose your God. And in His stead the miserable creature is God; which godless caricature we throw from us like so much poison.

And by far the clearest and most lucid passage of God's Word that speaks of just this matter you will find in Romans IX:22 and 23. There you find the vessels of wrath and of mercy, the former fitted to destruction and the latter afore prepared unto glory. And both are the handiwork of the Eternal Potter and you are the impotent clay.

Any other view is a caricature that is unholy. For instance, suppose that it is not of Him that showeth mercy; and what would be the result? This: that you would say eternally: I will eternally bless my lucky stars for being so wise to believe in time! And if the reprobate are not destined by God to eternal desolation, but if their sin is the sole determining factor, then I would say that it is an eternal pity that they also are not included in the Blood. But now we say

with regard to both: Hallelujah! Both are to the praise of His glory. Both are the manifestation of Virtue, the Virtue of God. It is Love that placed me in heaven before the Countenance; it is Love that placed Judas in hell. Only (and that is the root of all) it is the Love of GOD. It is the love wherewith God loves *Himself* that places you in heaven and Kain in hell.

And if He, if that awful God reveals thus that He hardens whom He pleaseth and showeth mercy unto whom He pleaseth, would you then dare to open your mouth and call Him to account before you, a worm? Would I, who am so insignificant and stupid that I know nothing of all the riches of creation within and around me, would I, who am also so abominably filthy that angels hide their faces, would I then open my mouth to the eternally glorious God and find fault with Him? I will say: O, the depth! And adore Him.

And this is the tender mercy of our Shepherd that He has given you and me a revelation of the way along which He works out His decree of election. He does it by placing a cross of ink on your foreheads, by painting your doorposts red with blood, by setting the seal of our God on your brow and my brow, by writing the Father's Name on your forehead. Look it up for yourselves in your Bibles: Ex. 12:13; Isaiah 35:10; Ezekiel 9:4; Rev. 7:3 and 14:1. (Is that the reason why we baptize the babes and sucklings on the forehead?)

And you receive the cross of ink, the bloodbrush, the seal of God and His Name on your forehead, because He makes you to behave in a very strange way. When you are one of the elect you will sigh and you will cry because of the abominations that be done in the midst of Jerusalem. Be sure and read Ezekiel IX:4b.

Let us look into this historical matter more closely.

And then we ask first of all: what are these abominations? You will find the answer in Ezekiel VIII. The abominations that were done in Jerusalem were fourfold. There was an image of jealousy in the temple in the days of the prophet. An image that provoked God to jealousy and no wonder. It stood closer by the altar of God. Instead of serving God on the right altar the people of Israel and Judah bowed themselves before the Baal and the Astarte. Manasseh placed one of these images in the temple in his day. II Kings 21:7. And Israel knew from the Ten Commandments that especially with respect to images the Lord their God is a "jealous God". The second abomination was the worship of every form of abominable beasts and creeping things by 70 of the ancients of Israel and a person of note among the elders was among them. Every one of them had his censer in his hands and a thick cloud of incense went up to the heavens. Peculiar to this abomination is that it reveals their imaginations. They think abominably before the Lord. And the summing up of it is, that they love the

rotten things of the world while they say: The Lord does not see us doing it. He has forgotten it. The third abomination is that the women of Jerusalem are mourning for Tammuz. This will take some explanation. Tammuz was a Phoenician deity, (afgod), the Greek Adonis. There was a Babylonian myth connected with this idol. This Tammuz was then represented as a beautiful shepherd boy who was slain by a boar. Hence the mourning for him. But there is also another explanation and that is that the death of this god typified the long dry summer of Syria and his coming to life again the luxuriant spring with its gentle rain. This mourning by the women among the heathen was accompanied by filthy and degrading rites, loathsome in its licentiousness. And applied to the text under discussion it showed the decay of the people of Israel. What could be expected of the rising generations with regard to the love of God and the love of His statutes when the mothers joined in heathen idolatry and pagan licentiousness? The fourth and final abominations we find in the 25 priests who turn their back to God and bow down before the heavenly bodies. A reverence of the creature with the back turned to the Fount of all things created in the heavens and on the earth.

In the midst of all this abomination there are a few that sigh and cry.

The reason for their sighing and crying is clear, when compared with the Word of God in other places. These few had the love of God in their hearts. They loved Him with the love wherewith God loves Himself. They would like to see universal praise of the Almighty. And secondly, they themselves were not altogether clear of these abominations. No one is at any time. And hence they did not glory in the shame of Israel but wept unto God.

This blessed behaviour is not inherent in every man. Neither can you learn it. And for the sake of God do not try to learn it either for if you do you become a miserable hypocrite. There are people like that. They can sigh and groan and pull their face in all manner of woebegone contortions. "Zij hebben verstand van klagen". But they are the worst of all. It is better to be cold than to be of that sort, they are the lukewarm that are spewn forth of God. Remember Laodicea.

It is the free gift of grace that begins to dwell in us at the moment of regeneration and which becomes conscious through conversion and faith. Then God dwells in you and God cannot dwell with wickedness and every abomination. Then you begin to groan forthwith. You cannot help but sigh and cry.

The prophetic vision reveals further that God is angry with all this wickedness so that He calls forth the avengers. It would be rather tedious to begin to guess as to who were the avengers. They may have constituted the Chaldeans from afar, who would be

sent by God to wreak havoc in Jerusalem. Still there is a difficulty with this interpretation. Especially with a view to the sign of the cross on the forehead of those that sigh and cry. For we notice that they are exempt from the avengers. And were the elect ever free from the chastising hand of God? Did not many of the elect Israelites die in Babel? Was not Jeremiah in Egypt and Ezekiel and Daniel in Babylon? Did not the elect cry at the rivers of Babylon, hanging their harps on the willows in the midst thereof? No, I think that we must interpret the six avengers to mean that they cause Israel to go under in spiritual death which is intensified when walking along the abominable paths of sin and every wicked work. It is the working out of reprobation here on earth.

And the elect that cry and sigh?

Before the avengers do their avenging work there is another servant of God who goes through Jerusalem and he is bidden to place a cross of ink on the foreheads of all those who grieve in the midst of the abominations of Jerusalem. And that sign constitutes their salvation. When the avengers see the sign of the *Hebrew letter Tau* on the foreheads of some in Jerusalem they pass them by. They are saved by the mark. Remember in this connection the bloodbrush in Egypt. Also there are the avengers of God. Represented by one Angel. And at the sign of the prophetic blood of the Lamb he passes by.

And when we compare this prophecy with Rev. 7:3 (Please, read it a moment) then we see that the final fulfilment is found in the terrible destruction and ultimate salvation of the last awful day. Then the former shall fall on the heads of the reprobates and the latter shall be the portion of the elect.

Applying it to our present day, I would like to say that such double action of the servants of God is operative now and all through the ages.

The Lord knoweth them that are His. And they also are marked. Of course, we do not see the *Tau of ink* on the foreheads of the elect. But to our comfort and blessed consolation we groan and sigh and cry because of the abominations. Blessed are those that mourn. Strange beatitude!

And there is ample reason to mourn for the elect. More reason than in the days of Ezekiel, woeful though they were.

The image of jealousy is in the temple of God today. That was the general practice of the people of Israel. It is also the general practice of the church today. The hearts are divided between the God-provoking worship of that which is no God and a remnant of outward, traditional clinging to the altars. The imagination of the ancients is corrupt. They breed out adders and basilisks. Prophets, Doctors of Divinity, Professors, Ministers: the leaders of Israel have abominable imaginations in their minds. They lead the people of God into depths of impiety by teaching doctrines of men,

doctrines that are not found in the Holy Scriptures. Think for instance of the doctrine of so-called Common Grace. They dilute the beautiful doctrine of Divine Grace, which is so glorious and so lovely and they imagine so long until all that beauty is turned into the shallow, tawny drabness of death. They teach a love of God for those that are not cleansed and made beautiful by the Blood. They make a worship in the depth of the wall (Ezek. 8:7-12) that is a worship of filthy beasts and creeping creatures.

And the women mourn for Tammuz. Indicative of the loose morals in the church. In dress and behaviour there is scarcely any difference between the God-forsaken world and the daughters of the King. And they must inculcate the Word of God. They must lead the tender youth unto the Cross. Oh, for pious and God-fearing women! And girls.

And the priests have their backs turned unto the living God. There is plenty of worship but it is the kind of worship that turns from the Creator to the creature. In our day you find the priests of Jerusalem on their knees before the Sun-god of humanity. Man is on the throne. Man is exalted above the Creator. And you find the beginning of it in the church of Christ of our day. The good works that the reprobates do (!) are measured and studied through the microscope. They must be recognized and exalted. Even while God thunders into our ears: "together they have become filthy".

Should we not sigh and cry? We cannot but groan.

And the angel of God walks the earth as of old with the inkhorn by his side.

Did you and I receive the *Tau of ink*? Is the blood on the doorposts? Did you receive the seal of God upon your foreheads?

Then the angels with the slaughter weapons cannot harm you. Then the awful curse of intensifying death will not be your portion. They are passing you by.

And the mark of electing love shall grow on you until I see you returning to Zion with everlasting joy upon your foreheads. (Isaiah 35:10.)

The mark, the seal, the blood, the name of God upon your brow bursts from your hearts and flows from your lips: Hallelujah! Oh, our God! Thou only art worthy to be praised forever! The earthly cry and sigh is translated in heavenly glee.

Are you ready to say it, to sing it? . . . Amen!

G. V.

ATTENTION, EDITORS AND CONTRIBUTORS

Please, send your copy for the March 15 and April 1 issues of the Standard Bearer to Rev. G. M. Ophoff, Byron Center, Mich.

H. H.

EEENIG NIEUWS VAN PELLA EN OMSTREKEN

Een paar weken geleden ontving ik van U, Mijnheer de Redacteur, het verzoek om eens wat nieuws te schrijven voor de Standard Bearer van Pella en omstreken. Ofschoon U dat niet schrijft, vermoed ik toch, dat U in hoofdzaak bedoeld kerkelijk nieuws; wat er zoal omgaat in de beide gemeenten Pella en Oskaloosa. Nu ben ik geen couranten-schrijver van beroep; couranten-artikelen heb ik zeer weinig geschreven; en ik dacht bij het lezen van dien brief van U: de Redacteur had dit verzoek ook wel aan iemand anders kunnen richten, die er beter geschikt voor is dan ik. Maar om U niet teleur te stellen, zal ik trachten een artikeltje op te stellen bevattende al het gemeentelijk nieuws van Pella en Oskaloosa, voorzoover mij dit bekend is.

Beide gemeenten hebben sommige dingen gemeen en wel dit: dat ze beide klein in getal zijn, en hunne leden niet behooren tot de rijken der aarde. Beide gemeenten zijn klein begonnen, zijn nog klein, doch beiden zijn gegroeid. Pella organiseerde nu bijna 7 jaren geleden met 7 huisgezinnen, thans telt ze 20. Oskaloosa organiseerde met 10 of 11 huisgezinnen en heeft er nu 25. Als men ziet op al de duizenden mensen die hier in en rond deze beide steden wonen, dan zijn deze getallen voor de beide gemeenten verwonderlijk klein; maar gelukkig, Gods gemeente gaat niet bij getal of gewicht en de kleine getallen ontmoedigen de beide kleine gemeenten dan ook niet, wetende te gelooven en te belijden de aloude Gereformeerde waarheid en de schare die zich daaraan houdt is altoos klein. Vrede, liefde en eensgezindheid heerscht er in beide gemeenten.

Het is nu ruim vijf jaar geleden, dat we gezamenlijk onze eerste leeraar ontvingen in Ds. L. Vermeer. Ruim twee en een half jaar heeft Ds. Vermeer de beide gemeenten gediend, en we mogen ook wel zeggen, hij heeft in beide gemeenten met zegen gearbeid.

Toen in het begin van 1932 bekend werd, dat er in den loop van dat jaar weer eenige kandidaten van onze school zouden promoveeren, dachten we, dat het beter voor de gemeenten zoude zijn, indien iedere gemeente haar eigen leeraar had. En zoo werd er besloten. Oskaloosa mocht het genoegen smaken, dat ze Ds. Vermeer kon behouden; en Pella maakte zich gereed, om ook een eigen leeraar te beroepen. Eerst bracht ze een beroep uit op Ds. J. De Jong, die echter meende deze roeping niet te mogen opvolgen; daarna bracht men een roeping uit op Cand. H. Veldman, en de gemeente was o, zoo verheugd van hem te vernemen, dat hij onze roeping wenschte op te volgen. Ds. Veldman is hier nu bijna twee en een half jaar, en heeft hier in dien tijd met zegen gearbeid.

De opkomsten in de gemeente zijn zeer goed, indien weer en wegen het toelaten, en er geen ziekte aanwezig

is, komen bijna al de leden op den dag des Heeren tweemaal ter kerk, en onderscheidene personen, die niet bij de gemeente behooren, komen de godsdienstoefeningen bijwonen, waarvan sommigen vrij geregeld. Er is hier een Mannenvereniging, een Young People's Society, die door den leeraar geleid worden, en evenzoo de catechisatie klassen en Mrs. Veldman onderwijst in de Zondagsschool.

Tot op dit heden hebben we al de godsdienstoefeningen in de Hollandsche taal gehad. De Mannenvereniging maakt ook gebruik van de Hollandsche taal. Maar al het andere maakt gebruik van de taal des lands. Op de laatstgehouden gemeentevergadering kwam de kerkeraad met een voorstel om twee diensten per maand te houden in de Engelsche taal, hetwelk, na eenige bespreking, werd aangenomen. Wij voor ons gelooven dat dit een stap in de goede richting is, aangezien de jeugd al het onderwijs ontvangt in de taal des lands, en de jeugd is het waaruit de gemeente in het vervolg moet worden opgebouwd.

Oskaloosa's gemeente heeft het voorrecht, dat ze in het bezit is van een Mannen- en een Vrouwenvereniging en een Young People's Society. Al die vereenigen alsmede al de catechisatieklassen worden geleid door den leeraar. De Mannen- en Vrouwenvereniging vergaderen in de week, de Young People's Society op Zondagavond. De opkomsten om de godsdienstoefeningen bij te wonen kunnen zeer goed genoemd worden; eens per maand worden er twee diensten gehouden in de taal des lands.

Oskaloosa's gemeente ondervindt ook dat alles niet bestendig is hier beneden. Haar leeraar, Ds. L. Vermeer, had een roeping ontvangen van de gemeente Hull, Iowa, en hoe gaarne de gemeente hem ook had willen behouden, Ds. Vermeer meende deze roeping te moeten opvolgen. En zoo wordt Oskaloosa's gemeente straks herderloos. De kerkeraad van Oskaloosa's gemeente toonde nu dat hij van aanpakken en voortgang maken houdt. Nog dezelfde week dat hun leeraar des Zondags bekend maakte dat hij de roeping naar Hull had aangenomen, vergaderde de kerkeraad en besloot om direct pogingen in het werk te stellen om een nieuwe leeraar te beroepen. De kerkeraad maakte een drietal bestaande uit de predikanten G. Vos, R. Veldman en J. De Jong. Binnenkort zal door de gemeente hieruit een keuze worden gedaan, om daarna door den kerkeraad te worden beroepen. Geve de Heere, dat Oskaloosa's gemeente spoedig den man Zijns raads mag ontvangen, en dat Ds. Vermeer tot een rijken zegen mag gesteld worden in zijn nieuw arbeidsveld.

Oskaloosa's kerkeraad toont hiermede dat ze de geestelijke belangen der gemeente hooger stelt dan de financieele, en zoo moet het ook zijn. In den tegenwoordigen tijd, en vooral hier rond kan men er zoo licht toe overgaan om te zeggen, laat ons eerst maar wat wachten met te beroepen, om financieel wat op

verhaal te komen, niet bedenkende wat men in zulk een herderloozen toestand geestelijk verliest.

Ik heb in het begin gezegd, dat de leden dezer beide gemeenten niet tot de rijken der aarde behoorden, en dat is vooral in deze tijden waar. In de jaren van de depressie is er hier door niemand geld gemaakt, doch aldoor was er financieele achteruitgang. En nu is er in den laatsten zomer hier niets gegroeid, alles is verdroogd en verbrand, en dit alles te samen brengt de boeren hier rond in groote financieele verlegenheid. De kunstmatige opdrijving der prijzen maakt de verlegenheid nog grooter, want de boeren kunnen nog geen kip voeren, of zij moeten er het voeder voor koopen. We kunnen echter ook constateeren, dat deze financieele druk ook haar goede uitwerking heeft. Men gevoelt zich thans veelmeer afhankelijk van zijnen God. In de voorgaande jaren van overvloed, kon de mensch zichzelf zoo goed helpen, was God bijna niet meer noodig voor dit aardsch bestaan, maar thans gevoelt het kind van God veel meer, dat hij in alles afhankelijk is van zijnen God, verootmoedigt zich voor zijnen God, voor zijn bedreven kwaad, ook in de jaren van overvloed in dezen door hem bedreven.

T. Idema

OF BOOKS

MARTIN LUTHER. The Formative Years, by Barend Klaas Kuiper.
Wm. B. Eerdmans Publishing Company,
Grand Rapids, Mich.

This book I should have reviewed sooner. May the present review serve to revive the interest of our readers in it.

As the title tells us the book treats the earlier years of Martin Luther, his formative years. It leads up to 1517. It is more than a story of Luther's life, it is a very successful attempt to explain the various elements in Luther's early life that formed him for his work as reformer.

The book is written in such a form that it keeps the interest of the reader from beginning to end. Kuiper knows how to write history.

There are two weaknesses in my opinion: the book is divided into too many paragraphs and there is just a little too much repetition.

But if you desire good literature, by all means read it.

H. H.

IN MEMORIAM

Het behaagde den Heere, na eene korte ongesteldheid, den 4den Febr., tot Zich te nemen, onze geliefde Man en Vader,

SAM BOOMSMA,

in den ouderdom van 63 jaar. Zijn leven was Christus, dus zijn sterven gewin. Zwaar valt ons dit verlies, en onze bede is dat God ons genade schenke om in Zijn doen te berusten.

Namens de familie,

Mrs. S. Boomsma en Kinderen.

The Ninth Plague

The plague of the locusts has been removed. The Lord turned a mighty strong West wind that took them away, and cast them into the Red sea; there remained not one locust in all the coast of Egypt. But the Lord hardened Pharaoh's heart, so that he would not let the children of Israel go.

And the Lord said unto Moses, Stretch out thine hand toward heaven, that there may be darkness over the land of Egypt, that one may feel darkness.

And Moses stretched forth his hand toward heaven; and there was a thick darkness in all the land of Egypt three days: they saw not one another, neither rose any from his place for three days: but all the children of Israel had light in their dwellings.

This sea of darkness has engulfed Pharaoh too and compels him to keep to his place in his palace. And the plague is being laid on his heart. So the Lord had said. The speech that rises from this blackness is in Pharaoh's ears and in his heart. What may this speech be? Consider that the untimely night that has settled upon Egypt is in the first instance the emblem of the night of sin in which Pharaoh and his servants have walked. And how dark this night! How Pharaoh has set his mouth against heaven, defied the living God, slain his people! How he has raged! How vain the thing that he imagined! How he and his wise men set themselves and took counsel together against the Lord and His anointed. It is the counsel of the ungodly in which he has walked, the way of the sinner in which he stood, and the seat of the scornful in which he sat.

How intense the darkness of this night of sin has become! After every fresh demonstration of the power of Jehovah through the specified plague, Pharaoh muttered with ever greater vehemence, "Who is the Lord?" How the evidence that Jehovah is the God in the midst of the earth has accumulated before his very eye! Yet in the face of all this evidence, all his thoughts have continued to be that there is no God. So he has persisted in hardening his heart, multiplying his sins, stacking up his transgressions until they rose mountain high before the eye of God. It means that the darkness of the night of sin in which he walked has deepened into an impenetrable blackness. The darkness that has encircled his soul is now absolute.

But is the moral darkness of Pharaoh's night not being pierced by a single shaft of light from Heaven? It is. Jehovah, who is light, still shines in his darkness. What may be known of God through the plagues has been revealed in him and he sees the power and wisdom of God and the goodness and mercy of the Lord that follow the people of Israel in Goshen all the days of their life. He beholds the green pastures, the word of truth, comfort and hope, in which the Lord makes His people to lie down, the still waters beside which He leads them, the table He prepares for them in the pres-

ence of their enemy; for consider that in Goshen, the land of the temporary abode of His people, there is light and life. Thus what may be known of God through the things made and done are known by Pharaoh. And the physical blackness that he now feels, is being made to speak to his soul of judgment, doom, death and hell. Thus Pharaoh, too, sees in his night God, beholds His glories. But unto him it is not given to know the mystery of the kingdom. He sees that he may see and not perceive; and hears that he may hear and not understand. The light of heaven that he with his rational eye beholds is in him darkness. For against reason, he insists that the brightness of God is moral dimness; His wisdom, foolishness; His righteousness, sin; the matchless purity of His being, immorality. And he continues to say to the end that God is not. Thus the blackness of his night is not natural feebleness of mind, men call imbecility, but perverseness of heart. He in his sin is not a beast without understanding but a human who perceives that God is and must be served. But what he lacks is an eye that can behold the Lord with delight; for his eye is evil, his heart impure. He hates and therefore insists that God is inglorious. So even the light that is in him is darkness. How great therefore this darkness! And of this spiritual night that springs from his very own soul and floods every recess of his wicked heart, the sea of physical darkness, perceptible even to his touch, and flooding his palace, is the fitting emblem, as he walks in a moral night whose darkness is absolute. For, though in his night the light still shines and will forever continue to shine, that light is unto him a brightness that pains his eyes and sears his soul in that his eye and soul are evil. It is a light therefore that was and is being sown for his destruction. So he walks in darkness; for the light he shuns.

Continuing to love darkness rather than the light, he has filled his measure of iniquity. And the fulness of this measure now cries for judgment, for hell, for his banishment to that place of outer darkness where the doomed wail and gnash their teeth. But before he (and his servants) may be made to disappear in that bottomless pit of unquenchable fire, where the worm never dies, he must have opportunity to first taste and feel and live that death, to experience its horrors in his soul in order that as one having tasted he may deliberately choose death and thus be without excuse. Thus, before the destroying angel unsheaths his sword, an impenetrable and tangible sea of darkness — the emblem of approaching death — fills the land and engulfs Pharaoh in his palace. How mysteriously and swiftly it formed. It put out the sun in the heaven. It fills the whole land, envelopes every object so that the Egyptian now dwells solitary and in his awful solitude thinks on death and trembles, and in his fright is still and silent as the inhabitants of the grave. The Egyptians, so it is recorded, see not one another,

neither does any rise from his place. They all are motionless as the dead, so that it is as if Egypt has been turned into a vast tomb. Pharaoh, too, is compelled to keep to his seat in his palace.

For three days this terrible night reigns supreme in the land. And Pharaoh, too, as well as the others, abides alone, enshrouded by the veil of death in token that his hour has struck. And this plague, too, is laid upon his heart. Consider that in such dense darkness there can be no sense of time, so that to the mind of Pharaoh the hours pass into ages and the ages stretch themselves out into an eternity, filled with the horrors of hell. His mind returns to his past once and again and the record he has made now stands out before his mind as comprised of a chain of doings as black as the flood of blackness that has engulfed him. And his heart tells him that God is not mocked. The thought strikes terror to his soul. It is as if he can feel the frown of the Lord. How undefinably dreadful those vague apprehensions that fill his soul! His heart melts because of trouble. Compassed is he by the sorrows of death, seized by the terrors of hell. Trouble is his portion. Pain takes hold of him as of a woman in travail. Verily, he tasted beforehand the death that is to be his portion. And the pride of his heart is again for the moment struck dumb and rendered inarticulate by the terror of the Almighty. So the fleeting resolve forms in his soul to let the people go that he may live.

What soul, submerged in this sea of blackness, does not breath, "Watchman, what of the night?" A sigh of relief escapes every breast when finally the opaque darkness begins to lose some of its inscrutibility and the veil again begins to lift. Behold! the day dawns. Of all the occupants of the palace, Pharaoh is perhaps the first to bestir himself now that it is again light. He speaks! The command goes forth from him that Moses be summoned into his presence. Presently Moses appears and Pharaoh calls unto him, "Go ye, serve the Lord your God" So he declares; for the terror of that awful night is still in his soul and seemingly renders his impulses generous, for he adds, "only let your flocks and your herds be stayed: let your little ones also go with you" So he would tie them down to Egypt by retaining their herds as hostages. Only with their cattle in Goshen will they return when they have done serving Jehovah in the desert. How reluctant he is to release his hold upon God's people. And how evident that he still says in his heart, "Who is the Lord that I should let His people go?" He again goes to bargaining with the Almighty, insists that the matter be settled by mutual concessions, sets the condition on which he will deign to yield. What pride!

But Moses is again adamant. He points out to Pharaoh the unreasonableness of his request: "Thou must give us also sacrifices and burnt offerings, that we may sacrifice unto the Lord our God. Our cattle also shall go with us; there shall not a hoof be left be-

hind; for therefore must we take to serve the Lord our God; and we know not with what we must serve the Lord, until we come thither."

Upon hearing this, Pharaoh's wrath again becomes mighty in him. In great heat of anger, he shouts, "Get thee from me, take heed to thyself, see my face no more; for in that day that thou seest my face, thou shalt die." This is the first time that Pharaoh threatens to slay Moses. The threat is significant as revealing that the process of hardening is now completed, and the measure of iniquity filled. By forbidding Moses under pain of death to again cross the threshold of his palace, he shuts him out and bolts the door after him so that henceforth he will have no more access to his person. So has Pharaoh now permanently closed the way to his person that heretofore he had permitted to remain open. It means that he deliberately chooses not life but the death that he has been made to taste. For the Lord hardened his heart. He is therefore without excuse. His blood is upon his own head. Pharaoh's hour has thus struck and therefore Moses replies: "Thou hast spoken well, I will see thy face no more".

But before Moses passes from the presence of Pharaoh, he adds to the sign of three-day darkness the explanatory word, so that Pharaoh can never say that the speech of this sign was not understood by him. Moses declares in the audience of Pharaoh, "Thus said the Lord, About midnight I will go out into the midst of Egypt: and all the firstborn in the land of Egypt shall die, from the firstborn of Pharaoh that sitteth upon his throne, even unto the firstborn of the maid-servant that is behind the mill; and all the firstborn of beasts. And there shall be a great cry throughout all the land of Egypt, such as there was none like it, nor shall be like it anymore. But against any of the children of Israel shall not a dog move his tongue, against man or beast: that ye may know that the Lord doth put a difference between the Egyptian and Israel. And all these thy servants shall come down unto me and bow down themselves unto me, saying, Get thee out with all the people that follow thee: and after that I will go out". Having thus spoken, Moses goes out from Pharaoh in great heat of anger. So shall the firstborn, the representatives of the Egyptian people, die. And thereupon will Pharaoh and his hosts be drowned in the Red sea. Such was the speech of the ninth plague. Pharaoh has heard. But he retains his silence and permits Moses to pass from his presence. So does he consciously choose the impending doom.

G. M. O.

DRIETAL TE ROCK VALLEY, IA.

Dss. De Jong, B. Kok en G. Vos.

HOPE

Hope. A small word of only four letters. Yet a word full of meaning. For without it no one can live. How often do we not hear some little girl say, "I hope daddy will buy me a doll for my birthday," and some little boy say, "I hope daddy will buy me a sled for Christmas".

Hope is absolutely essential. A person who has given up hope has no courage to go forward. Many there are who have lost all hope and resorted to self-destruction or become insane.

Hope is essential. This has also been the experience of the Hope Protestant Reformed congregation. This small congregation has lived through many a period where hope was absolutely essential, when, for instance, in 1925 we were thrust out of the Christian Reformed Church. It was then when as a small group we were without a roof over our head, and without a penny to our name. When we were members of the Christian Reformed Church we had a fine little church, a good parsonage, and six hundred dollars in the bank. All this was taken away from us as if we had never contributed a nickel toward it. Perhaps some people think that we had not. But we challenge any one to prove that they have done more or even as much toward the building of church and parsonage and toward the upkeep of the same as those who were thrust out.

We were thrust out, but God provided for us, so that we could gather in the Blair schoolhouse where we held our regular services for about four years. But in the meantime our minister, Rev. G. M. Ophoff, received a call from Byron Center, which call he accepted. There we stood, a little group. No shepherd, no place of our own for worship. We still clung to the little schoolhouse, until the desire for a little church of our own became so strong that the consistory decided to call a congregational meeting for the purpose of building a church of our own. But as our small group was not financially able to bear the burden, we called on our sister congregations for a little help, which call was so liberally answered that we could go ahead and build a church of our own. Then for about four years we struggled along without a pastor to lead us as a flock in the green pastures of the Word of God. Although we were supplied with students and ministers by classical appointment, yet we quite often had reading services. These conditions, of course, were not ideal. And having had a steady minister for about four years, we experienced what is expressed in the Dutch verse:

Ieder woelt hier om verandering,
Hunkert naar hetgeen hij zien zal,
En betreurt ze dag aan dag,
Wenscht terug 't geen hij eens zag.

So it was with our congregation. We were wishing for what we once had. We wished for a preacher to take care of our catechism classes and to preach the

Word of God to the congregation from Sabbath to Sabbath. So, in the month of August, 1934, the consistory decided to call a congregational meeting for the purpose of asking Candidate (now Rev.) H. Kuiper to labor in our midst. The brother accepted the appointment with the understanding that in case he received a call from elsewhere as minister, he would have the liberty to accept such a call. Our congregation rejoiced. But our rejoicing was of short duration. For before he entered upon his labors in our midst, he received a call from Orange City, Ia., to become pastor of the congregation there. He accepted.

Now our congregation had to experience again the truth of the Word of God, "My thoughts are not your thoughts, nor are my ways your ways". What to do now? A congregational meeting was again called. At this meeting it was decided to ask Mr. J. Kooistra to labor in our midst. From a financial standpoint the appointment was not an attractive one. Mr. Kooistra regarded the appointment not from that standpoint, and felt constrained to accept. It has now been about five months that he labored in our midst. We as a congregation have reasons to rejoice. From Sabbath to Sabbath we are led in the green pastures of God's Word, so that we go home strengthened in our faith that God makes all things well in His time. But was all this due to the consistory or the congregation? Let the following speak for us:

Alle roem is uitgesloten,
Onverdiende zalighe'en
Heb ik van mijn God genoten
'k Roem uit vrije gunst alleen.
Ja, eer ik nog was geboren,
Eer Gods hand dit alles schiep,
Iets uit niets tot aanschijn riep,
Heeft Zijn liefde mij verkoren.
God is liefde, O, Eng'lenstem,
Menschentong verheerlijkt Hem.

And now if we look back about ten years, we can truthfully say that the little congregation of Hope has not hoped in vain. We must confess that God has made all things well, and that He has not forgotten His heritage, and that He is the keeper of His covenant. Our congregation is not large. About twelve families. Gideon did not have a big army, but he was strong in the Lord. May God grant that the congregation of Hope may never give up hope, and that it can truthfully say with the Dutch poet:

Die hoop moet al ons leed verzachten,
Komt, reisgenooten, 't hoofd omhoog.
Voor hen die 't heil des Heeren wachten
Zijn berg en vlak en zeeën droog.
O, zaligheid niet af te meten,
O vreugd, die alle smart verbant.
Daar is de vreemdelingschap vergeten,
En wij, wij zijn in 't Vaderland.

In the name of the Consistory,

Isaac Korhorn